Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 11 October 1941.
4e Jaargang Nr. 114.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.



DE BLOEDZUIGERS VAN AMSTERDAM.

Ons standpunt.

In elke vernieuwingsstrooming, die de geschiedenis kent, zijn duidelijk twee elementen te onderscheiden: de meer gematigde groep, die — ofschoon bezield door de nieuwe gedachte — nog door talrijke banden gehecht is aan bepaalde vormen en instellingen der oude maatschappij en die wij, in de goede beteekenis van het woord, het burgerlijke element zouden willen noemen, en het radicaal-revolutionaire element, dat onvoorwaardelijk alle oude vormen over boord gooit en het oog slechts gericht houdt op den komenden tijd. Daarbij is de mensch niet vrij in zijn keuze om zich tot een dier beide groepen te bekennen. Men wordt immers ingedeeld naar aanleg en karakter: de dynamische, agressieve natuur is onvermijdelijk revolutionnair; haar tegenpool wordt beheerscht door een meer of minder groote dosis conservatisme.

Temidden van de nationaal-socialistische organen in Nederland staat De Misthoorn, misschien op één enkele uitzondering na, als eenig vertegenwoordiger van het radicale element. Radicaal is elk zijner redactieleden, radicaal zijn dus ook de pennevruchten, die zij voortbrengen. Dit kan wel eens leiden — en in de practijk leidt dit ook wel eens — tot conflicten met de meer gematigde groep, die, vooral in een land als het onze, altijd sterker in aantal is. Wanneer dan bij beide partijen, die uiteindelijk hetzelfde doel nastreven, de goede wil aanwezig is om deze geschillen tot een oplossing te brengen, dan zijn na korteren of langeren tijd de conflicten weer van de baan, hetgeen den strijd in zijn geheel slechts ten goede kan komen.

Zonder eenigen twijfel — wij wenschen dit nadrukkelijk vast te stellen — is deze goede wil aan de zijde van De Misthoorn steeds aanwezig, mits het radicale karakter van ons blad niet aangetast wordt. Op dit eene punt doen wij geen concessie, hoe gering ook. De Misthoorn zal revolutionnair zijn of hij zal niet zijn. Een middenweg bestaat er niet.

Als goede nationaal-socialisten zijn wij in de eerste plaats bereid te handelen zooals de Führer van ons verlangt en willen wij daarnaast rekening houden met de politieke eischen van het oogenblik, maar men moge bedenken, dat zachte heelmeesters stinkende wonden maken. Een politieke revolutie als wij beleven is bovenal een revolutie van den geest, niet van de materie. Zonder de radicale strooming zou de N.S.D.A.P. in Duitschland nooit hebben kunnen wegvagen wat haar in den weg stond, omdat zij dan het hart van de arbeiders niet zou hebben gewonnen. En zonder het radicale element zou een politieke groepeering in ons land, wanneer zij door de bezettende macht wordt geroepen, wel uiterlijk de macht in handen kunnen krijgen, maar zij zou nimmer haar kracht kunnen ontleenen aan het volk zelf en dus den kiem van eigen ondergang in zich dragen. Want de massa wil slechts een strijd tusschen uitersten, de massa wil heroiek!

Daarom zijn wij nuttig en tegelijkertijd noodzakelijk. Wij zijn de stormtroepen van de nationaal-socialistische revolutie en laten het aan de andere groep, die volgt, over om de verkregen resultaten in de maatschappelijk juiste banen te leiden. N.

Niet met PLUTOKRATEN EN BOURGEOIS, maar, me

ARBEIDERS EN BOEREN!

Onmiskenbaar in den strijd om het nationaalsocialisme is in Nederland de verburgerlijking der strijders. Duizenden eens zoo agressieve en radikale elementen dreigen thans in te dommelen op de zoete rust van een nieuw-verworven gezetenheid. De verburgerlijking drukt haar stempel op het geheele karakter van den strijd: op de mentaliteit der personen, op de actie der organisaties, op het gebruik der middelen en op de preciseering der doelstellingen. Het schijnt, dat, naarmate met de overwinning het einde van den strijd op alle fronten in zicht komt, vele nationaalsocialisten in dit land niet slechts zelve het gevoel voor de echte waarden van den kamp verliezen, maar dat zij ook anderen, die nog met volle bewustheid in den strijd staan, de verkondiging dezer waarden willen beletten.

Tot hen zeggen wij, dat nù niet en nóóit plutokratie en kleinburgerdom inzet van den strijd kunnen zijn, en nog minder grondslag van een vreedzamen opbouw. In den strijd, dien Adolf Hitler begonnen is, openbaart zich een volksche wedergeboorte, een herbeleving van de **volksche** waarden. De verheffing der volksgemeenschap zal en moet het eenig doel van dezen strijd zijn.

Grondslag der volksgemeenschap is de gesloten massa van arbeiders en boeren.

In het boerendom liggen alle volksche waarden verankerd; het oer-bewustzijn der natie komt er zuiver en sterk in tot uiting.

Het arbeiderslegeer is de geconcentreerde, mokerende krachtsuiting van een werkende volksgemeenschap. De arbeid, hoogste levensgoed voor den germaanschen mensch, zal de volkskern der arbeiders tevens maken tot de levenskern der gemeenschap.

Met boeren en arbeiders zal deze revolutie voltrokken worden, omdat zij het volk zijn!

Wij hebben het den laatsten tijd wel anders hooren zeggen. Wij hebben het anders gezien óók. Een tijdlang heeft men gemeend de volksche ordening van bovenaf op te kunnen leggen. Plutokraten werden in den arm genomen en plutokratencommissies kregen groote bevoegdheden. Nederlandsche nationaalsocialisten lieten zich door de heeren plutokraten bij den neus nemen en verleenden aan hun volksvijandig drijven medewerking. Gelukkig, dat er nog **radikale** strijders waren, die het werk van b.v. een Commissie-Woltersom, werktuig van de Rotterdamsche Bankvereeniging, het meest beruchte instituut van stinkende doofpot-zaken, tijdig ontmaskerden. Gelukkig ook, dat er een Nederlandsche Unie geweest is, waarin wij het opgeschrikte, egoïstische kleinburgerdom te hoop zagen loopen! Voor een groot deel zijn zij misleid, deze Unie-leden. Als zij hun dwalingen hebben ingezien zal ook met hèn de nieuwe gemeenschap gebouwd worden. Maar voor een ander deel zijn zij welbewuste volgelingen van hun plutokratisch super-bourgeois: het Driemanschap Episcopaat en Driemanschap zullen i de toekomst verantwoording moete afleggen voor het onnoemelijk leed, d zij over duizenden brachten, aan wi levensvreugde en levensverwachtin werden onthouden, en voor de onru die zij in zware tijden in de volksg meenschap zaaiden. Het uur van afrek ning nadert met de snelheid van deze fel-bewogen dynamischen tijd. Op dat zelfde uur zullen ook vele plutokrate voor het volk moeten treden om hu geldgierige knechtingspolitiek te ver antwoorden.

Intusschen willen wij niet rusten. Wi willen niet afglijden in den toestand va droomerige zelfvoldaanheid, die pas bemachtigde baantjes of juist-verleend macht bij velen veroorzaken. Met arbei ders en boeren zullen wij vóór arbei ders en boeren strijden. Onze weg za recht zijn als de vore van een scherp snijdend ploegzwaard in de compact aardemassa. Onze woorden zullen zij als hamerslagen van zwaaiende wer kersarmen.

Twee mannen staan gereed om di volk te leiden in zijn schoone toekomst Wij hopen, dat straks Roskam het Ne derlandsche boerendom zal oproepe voor een strijd van nooit-geziene grootschheid om het leven van di volk: hier en in het Oosten. In de nieuwen Landstand zal de Nederland sche boer werken voor zijn volk. In d Oekraïne zal hij werken voor gehee Europa.

Zooals Roskam de Nederlandsch boeren zal leiden naar het nieuw Leven, zoo voert Woudenberg den Ne derlandschen arbeider in den nieuwe tijd. En op den grondslag van ee sterk Germaansch boerendom en ee eensgezinde Germaansche arbeiders wereld zal Europa herleven. Niet doo ontwortelde plutokraten en bourgeoi maar door de kracht van bloed en bo dem, door arbeiders en boeren, zulle wij de toekomst veroveren!

BLOEDZUIGERS VAN AMSTERDAM.

DE JODENFAMILIE COSMAN ALS BANK VAN LEENINGHOUDERS.

Aan de Govert Flinckstraat 145, de Lindengracht 76 en de Tuinstraat 155 zijn gevestigd de pandjeshuizen van de jodenfamilie Cosman, die daar haar misdadig en weerzinwekkend bedrijf uitoefent.

Deze joden zijn de parasieten der Amsterdamsche bevolking. Hun zaken zijn gevestigd in die wijken van Amsterdam, waarin de allerarmste bevolking woont, met name in de Jordaan en de oude „Pijp". In de Jordaan hebben zij zelfs twee „banken". Daar wonen de menschen, die van de hand in den tand leven, zij, die moeten zwoegen voor hun broodje, de groote gezinnen, die met het karig weekloon, dat vader verdient, niet uit kunnen komen en degenen, wier gezondheid door jarenlange werkloosheid totaal is geruïneerd en die dus niet meer werken kunnen. Zij vallen allen op den een of anderen dag in handen van den jood en woekeraar Cosman. Dit a-sociale jodenpak leent geld uit tegen een misdadig hooge rente op onderpand van goederen.

Gij vraagt: Waarom brengen deze menschen dan hun goederen niet naar de Gemeentelijke Bank van Leening? Dat komt, omdat de Cosmans **de Stadsbank overbieden.** Dit overbieden is een echt staaltje van joodsche geslepenheid. De arme stakkers, die hun laatste bezit bij Cosman te gelde maken, denken er meestentijds niet aan, dat zij straks een hoogere rente dan elders moeten betalen. Zij zitten in nood en willen op het oogenblik, dat zij beleenen, het grootst mogelijke bedrag voor hun goederen hebben.

Cosman weet dat; de arme bliksems betreden vaak met hartkloppingen zijn bedrijf, hopende, toch het zoo broodnoodige te ontvangen.

Cynisch bekijkt de jood de arme spullen. Hij geeft geen cent te veel, daar kunt u van op aan! Alleen dàn wordt door dezen vampyr geld op een object gegeven, als hij geen cent risico loopt.

Een arme vrouw brengt de Waterman-vulpenhouder van haar man, die ziek is. Haar kinderen vragen om brood; zij hebben honger. De jood neemt de pen tusschen zijn vleezige zwaar beringde vingers, en wijst dan de wanhopige vrouw met een gebaar van beide handen af, waaruit zij kan opmaken, dat de jood het pand niet wil beleenen. Met pathos zegt de jood: „Vermogheste Godd, ik khan daar toch geen vullpenhouder beleehnen, waarvan de gouwe pen sgeeff is! Zall ik daar verlies neehmen, als je 't me niet terugbrengt, nee juffrouw, dat ghaat niet!"

De arme vrouw is terneergeslagen; zij denkt aan haar kinderen, die honger hebben en aan haar man, die ziek is. Dringend smeekt zij: „De vulpenhouder heeft me achttien gulden gekost meneer; toe, geeft u me er wat op. Ik heb 't zoo noodig". De jood blijft koud. Zij gaat heen en loopt naar de Stadsbank van Leening, waar men haar *f* 5.— voor den penhouder geeft. Zij was daar eerst niet heengegaan, omdat zij dacht, dat men daar op een gebruikten vulpenhouder niets zou geven.

Natuurlijk had de jood aan de schamel gekleede vrouw reeds lang gezien, dat de vulpenhouder nooit zou worden teruggehaald en dat hij bij verkoop ervan niet genoeg zou verdienen. Want daar gaat het bij dezen misdadigen jood om! Hij is niet tevreden met een woekerrente van 70 % per jaar, maar wil ook nog grof verdienen, als de rommel geveild wordt.

Een oud moedertje strompelt de „Bank" binnen. Zij legt een pakje waschgoed op de tafel, verpakt in een kraakhelderen handdoek. Haar handen beven; zij is zoo verbouwereerd, dat zij de knoop van het pakje niet los kan maken. Zij krijgt op haar keurig gestreken waschgoed *f* 8.— en moet nu, indien zij het na 6 maanden terughaalt, *f* 10.24 betalen.

Denkt nu echter niet, lezers, dat Cosman uw goederen zoo maar aanneemt. Gij moet alles zeer behoorlijk in een sloop of laken pakken. Anders stuurt hij u terug. De sloop of het laken beleent de nepper niet. Dat hoort bij het pandje.

Een oude heer komt binnen en beleent een paar schoenen, die hij een maand geleden heeft gekocht. De rekening van *f* 15.— laat hij zien. Hij is tijdelijk in nood, zoo zegt hij zeer bedeesd. De omgeving is hem vreemd, dat ziet men hem wel aan.

„Ik zou er graag *f* 5.— voorschot op hebben".

„Neen, meneer", zegt de jodin achter de toonbank, „ik geef u *f* 2.50. Meer niet — ze zijn niet nieuw".

God betere 't: dit jodenwijf komt voor *f* 2.50 in het bezit van een paar zoo goed als nieuwe heerenschoenen (zonder bon), met dubbele leeren zoolen, waarvan alleen de gummihakken een kleine fractie zijn afgeloopen. Als straks de man ze niet terug kan halen, zal zij ze misschien tegen een enormen prijs kunnen verkoopen.

„Dat kan niet", zegt u. „De beleener heeft het recht op het overschot bij verkoop."

Jawel, maar in de praktijk komt het hierop neer, dat lang niet iedereen weet waarop hij recht heeft. Ge zoudt er van versteld staan, indien ge wist, hoeveel menschen het overschot-bij-verkoop niet terughalen.

Zoo komen de Cosmans dus aan de kost. Deze volksvreemde elementen zijn te lui om te werken. Zij nemen geen risico en zuigen het volk uit.

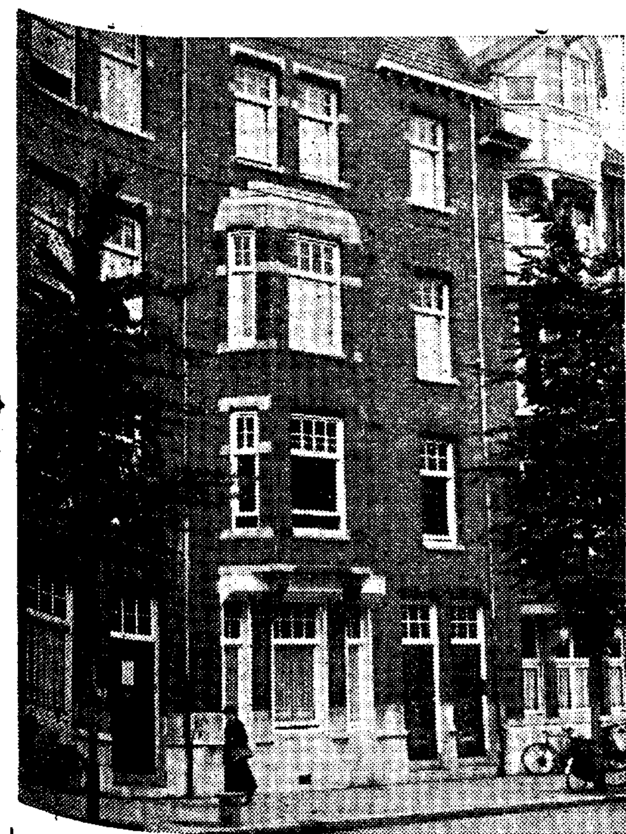
Bloedzuigers!

Ziehier een tabel van de renteprocenten, die Cosman bij beleening heft:

voor de eerste	maand:	6% per maand;
voor de tweede	maand:	5% per maand;
voor de derde	maand:	5% per maand;
voor de vierde	maand:	4% per maand;
voor de vijfde	maand:	4% per maand;
voor de zesde	maand:	4% per maand.

Dat wil dus zeggen, dat deze jodenfamilie van haar geld, dat zij per maand uitleent, 72% rente per jaar kan maken. Telt men daarbij de extra-winsten, die gemaakt worden, voor het geval de panden niet worden ingelost, dan mag gerust gezegd worden, dat deze schobbers en schuimers hun kapitaal verdubbelen. In het belang der volksgemeenschap eischen wij dat aan de praktijken van het joden-trio Cosman een eind wordt gemaakt.

Deze speculanten op de armoede van de allerarmsten, die te beroerd zijn om te werken en die eerlijke arbeiders, ambachtslieden, kleine middenstanders en steuntrekkers op ongehoorde wijze uitzuigen, behooren niet onder ons volk te leven. Hùn plaats is in het joden-concentratiekamp in Mathausen a. d. Oberdonau!


In deze prachtwoning in de Johannes Vermeerstraat nr. 36 woont een rijkgeworden bloedzuiger der Amsterdamsche armen (M. Cosman).



En hier is de „Bank" van denzelfden jood, waar de armsten der armen onzer volksgenooten zich moeten vernederen (Lindengracht 76).

Foto's
STAPF Bilderdienst

Jelle van der Meulen

tracht de aandacht af te leiden

Wij publiceeren een merkwaardigen brief.

In het nummer van 3 Oct. wekt het Finantieel Weekblad den schijn, alsof het onze beschuldigingen van 6, 20 en 27 September beantwoordt. Wij spreken met opzet van „schijn", want van een beantwoording of weerlegging van de door ons gepubliceerde feiten hebben wij in het betreffende stukje niets gevonden. Het geschrevene komt daarop neer, dat de redactie van het F.W. het zoo jammer vindt, dat wij niet aan haar zijde staan in haar actie tot bestrijding van allerlei individuën uit de financieele onderwereld; dat deze actie het F.W. groote offers aan tijd en geld heeft gekost en dat wij, inplaats van dit werk te waardeeren, het oirbaar hebben gevonden, artikelen op te nemen, die „krioelen van onwaarheden" en volgens het F.W. geïnspireerd zouden zijn door een zekeren Korpershoek en Hermans.

CAMOUFLAGE-METHODEN of AFLEIDINGS-MANOEUVRES.

Voorop willen wij stellen, dat wij bedoelde Korpershoek en Hermans, noch direct, noch indirect kennen, noch op een andere wijze met deze personen in verbinding staan en onze gegevens en informaties, in den meest absoluten zin, **niet** van die zijde komen. Daar gaat het o.i. echter niet in de eerste plaats om. Het frappeert ons, dat Van der Meulen, de redacteur van genoemd Finantieel Weekblad, zulks tracht te suggereeren, daar hij **weet**, dat het onjuist is. Wij moeten daarom in deze poging een afkeuringswaardige afleidings-manoeuvre ten aanzien van onze beschuldigingen constateeren. Onze aantijgingen waren klaar, duidelijk en positief. Wij zeiden:

dat het F.W. niet objectief en neutraal is;

dat het F.W. zich in de zaak Amsterdamsche Grondbriefbank liet bewegen een serie artikelen te schrijven, met het doel de door Karel Abbing beoogde transactie toch door te voeren;

dat het F.W., althans zijn redacteur Van der Meulen, belangen had bij de Keyserbank resp. bij haren aandeelhouder Karel Abbing;

dat het F.W. daardoor of daarvoor zijn advertentiereiziger Matzinger liet benoemen tot waarnemend Directeur der Keyserbank, en

dat Van der Meulen zich, in het geval van den geldman met *f* 25.000.— in zijn advies door Karel Abbing liet beïnvloeden.

Daar Van der Meulen deze feiten met den besten wil der wereld niet weerleggen kan, doet hij daartoe ook geen enkele poging, doch tracht hij zijn lezers een rad voor de oogen te draaien, door de aandacht van de feiten af te leiden en haar te brengen op het al of niet „verdacht" zijn van onze informatie-bron. Deze poging is te meer laakbaar, daar Van der Meulen **wist**, dat zijn insinuatie onjuist was, doordat wij een en ander reeds voordien weerlegd hadden.

Vóór de publicatie toch van onze eerste beschuldiging aan het adres van het F.W. hadden wij niet slechts telefonisch daaromtrent met Van der Meulen gesproken, zooals in ons artikel van 6 Sept. vermeld, doch hadden wij ook een persoonlijk bezoek van Van der Meulen gehad. Zooals het o.i. een redactie die de waarheid zoekt en niet op sensatie belust is, past, hadden wij ons artikel van 6 Sept. vóór publicatie aan Van der Meulen ter lezing en eventueele weerlegging gegeven. Reeds toen meende Van der Meulen ons in twijfel te moeten brengen omtrent de bonafiditeit van onze informatie-bronnen. Van der Meulen noemde daarbij een viertal namen van personen, die hij „verdacht". Wij hebben toen reeds een en ander ten stelligste ontkend. Thans willen wij Van der Meulen wel een beetje op den goeden weg helpen. Van der Meulen grondde zijn verdenking op onze publicatie van eenige telefoongesprekken, welke volgens v. d. M. niet anders dan door een zeker[illegible] Hermans konden zijn afgeluisterd. Van der Meulen beho[illegible] echter niet zoo ver te zoeken. Wij willen volstaan met V[illegible] der Meulen den raad te geven, de oorzaak te zoeken in [illegible] loslippigheid van zijn vriend Karel Abbing.

Bij bovengenoemde bespreking hebben wij Van der M[illegible]len tevens uitgenoodigd de bewijzen van een eventue[illegible] onjuistheid onzer beschuldigingen te geven. Daartoe w[illegible] hij niet in staat, maar hij beloofde, dat Abbing en Matzing[illegible] deze bewijzen persoonlijk zouden komen brengen. D[illegible] personen zijn daarop inderdaad te onzent geweest; [illegible] hebben kennis genomen (dus altijd nog vóór de publicat[illegible] van het gewraakte artikel, doch wisten niets anders te a[illegible]woorden, dan „es ist nicht wahr".

Omdat wij het verwijt ontgaan wilden lichtvaardig g[illegible]handeld te hebben met onze publicatie, kwamen wij ov[illegible]een, dat wij een vragenlijst zouden opstellen, welke [illegible] Abbing en Matzinger omgaand zouden beantwoorden. [illegible] zoolang zouden wij onze publicaties opschorten. Na ong[illegible]veer tien dagen, kregen wij een briefje, geteekend d[illegible] Matzinger, als waarnemend directeur der Keyserbank, [illegible] zij de gestelde vragen niet konden beantwoorden. Vanz[illegible]sprekend hebben wij daarop onze publicaties voortge[illegible]

Onze houding in deze steekt wel scherp af bij die van [illegible] Finantieel Weekblad, dat naar ons bekend, de aangeval[illegible] of aan te vallen personen **nooit** wenscht te ontvangen. N[illegible] vóór publicatie, ter contrôle van de juistheid van geruch[illegible] of beweringen en niet ná de publicatie, ter weerlegging v[illegible] eventueele onjuistheden. Deze houding doet sterk den[illegible] aan die van de z.g. revolver- of sensatiepers, die de wa[illegible]heid niet gehoord wil hebben, daar dan interessante co[illegible] voor de op sensatie beluste lezers verloren zou gaan. [illegible] tegenstelling daarmede hebben wij zoowel het F.W. als [illegible] Keyserbank alle gelegenheid gegeven de door ons ge[illegible]naleerde misstanden te weerleggen; dit konden zij ech[illegible] niet, omdat een en ander 100 pct. waar is.

WAARHEID of LEUG[illegible]

En nu komen wij tot de kern der zaak. Het Finanti[illegible] Weekblad tracht onze publicaties verdacht te maken, d[illegible] de onware bewering, dat onze informaties uit „verdach[illegible] bron zouden komen. Voor ons echter gaat het in de eer[illegible] plaats om **de waarheid onzer gegevens.** Zijn deze juist, [illegible] moeten wij het F.W. en de actie tegen misstanden op fin[illegible]cieel gebied, door een geheel anderen bril bekijken. In [illegible] nummer van 6 Sept. schreven wij daarover het volgen[illegible]

> **„Dit weekblad toch heeft een zekere bekendheid verwo[illegible] door haar publicaties en pogingen om financieele missta[illegible] uit te roeien. Men kan daarvoor zelfs respect hebben, mits [illegible] onbaatzuchtig, objectief en neutraal geschiedt, met als uite[illegible]lijk doel het algemeen belang. Blijken echter daarbij pers[illegible]lijke wraakgevoelens en financieele belangen een rol te sp[illegible] dan gaan dergelijke acties veel op chantage gelijken."**

Dit is „des Pudels Kern". Van een weerlegging onzer [illegible]schuldigingen zagen of hoorden wij echter nog niets. N[illegible] bij onze persoonlijke besprekingen met belanghebben[illegible] niet door de beantwoording onzer vragenlijst en niet (z[illegible] niet met een enkel woord) in het betreffende stukje in [illegible] F.W. van 3 Oct. Van der Meulen **kan** onze beschuldigin[illegible] ook niet weerleggen, niet slechts omdat zij 100% waar [illegible] doch ook omdat de zaak voor Van der Meulen nog v[illegible] ongunstiger is dan wij publiceerden.

DE ONBEKENDE AANDEELHOU[illegible] BIJ DE KEYSERBANK.

Wij hebben thans wel voldoende aangetoond, dat v[illegible] Meulen belangen had bij de Keyserbank; dat Van der M[illegible]len persoonlijk bevriend is met Karel Abbing; dat Mat[illegible]ger, de ex-advertentie-reiziger van het F.W., benoemd w[illegible] tot waarnemend-directeur der Keyserbank, terwijl tensl[illegible] o.m. uit ons onderhoud met v. d. Meulen, zonneklaar bl[illegible]

dat v. d. Meulen met alle details van de Keyserbank, Abbing en Matzinger op de hoogte was. Intusschen kregen wij echter inzage van onderstaand schrijven:

K.Abbing. Amsterdam 26 Augustus 1940.

Den WelEd.Heer A.C.Korpershoek,
Joh.Vermeerstraat 39,
Amsterdam.

Weledele Heer,

Hiermede bevestig ik onze vroegere afspraken, n.l.dat de dd.15/8'40 afgesloten transactie tusschen mij en de N.V.Keyzer en Zn.Bankierskantoor te Amsterdam resp.den Heer Loeb,is geschied voor gemeenschappelijke rekening tusschen U en mij,d.w.z. dat alle winsten,hetzij uit exploitatie hetzij uit verkoop of likwidatie,tusschen ons beide gelijke zullen worden gedeeld.Eveneens zullen eventueele verliezen door U voor de helft moeten worden gedragen,echter niet voor een dergelijk verlies ook door mij voor de helft in contanten is voldaan.

Wij kwamen echter nadrukkelijk overeen,dat U nimmer tegenover derden als participant in deze transactie naar buiten zult optreden.Wel zult U,intern trachten,de Bank zooveel mogelijk winstgevende zaken,objecten en/of relaties toe te voeren.

Inmiddels,

Hoogachtend,

[signature]

Uit dit schrijven blijkt dus niets meer of minder dan dat de Keyserbank, die onder bescherming stond van Van der Meulen, resp. met dezen de nauwste betrekkingen onderhield, toebehoorde aan Abbing en..... Korpershoek. Aan den man, die door v. d. Meulen in het Finantieel Weekblad sedert jaren aangevallen is en die volgens het laatste artikel van het F.W. in het concentratiekamp thuis behoort.

Een kat die in het nauw zit, doet rare sprongen. Zóó alleen kunnen wij ons deze capriolen van Van der Meulen verklaren.

Van der Meulen kan niet zeggen, dat hij onbekend was met de relatie Korpershoek-Abbing-Keyserbank. Hij bevestigt dit n.l. zelf in het F.W. van 27 Mei j.l. Daarin lezen wij dat het F.W. een vordering had op dezen Korpershoek uit hoofde van proceskosten en dat ter zekerstelling daarvan „derde-beslag" gelegd was. Bij informatie blijkt ons thans, dat dit „derde-beslag" gelegd was bij Karel Abbing te Amsterdam. Van der Meulen wist dus, dat Korpershoek gelden te vorderen had van Abbing resp. de Keyserbank.

METEN MET TWEE MATEN.

Waarom heeft het F.W. daarvan niets gepubliceerd? Wij hebben alle nummers van het Finantieel Weekblad vanaf Augustus 1940 er op nageslagen, maar wij hebben geen enkel slecht woord over de relatie Korpershoek/Abbing-Keyserbank kunnen vinden; ook geen enkel woord ten nadeele van de Keyserbank; integendeel. En hier waren toch misstanden van de eerste orde. Onze conclusie is, zooals wij reeds publiceerden: **„Het Finantieel Weekblad is niet neutraal en onafhankelijk."** Er wordt met twee maten gemeten. Niet slechts in deze kwestie; dan zou men het wellicht nog aan een toeval kunnen wijten. Ook in andere gevallen hebben wij hetzelfde geconstateerd, b.v. bij het beruchte Joden-concern Van Dam, resp. de Bank voor Onroerende Zaken. Dit was toch in den loop der jaren een interessant geval geweest om misstanden te signaleeren, als daar zijn het systeem van tweede hypotheken met borgstelling en woeker-rente, die binnen den kortst mogelijken tijd geëxecuteerd werden en met welk systeem Van Dam rijk is geworden, doch honderden menschen ongelukkig. Nog **nooit** heeft het F.W. één slecht woord omtrent dit concern geschreven; integendeel, steeds werden de obligaties en aandeelen dezer Bank als prima beleggingsmateriaal aanbevolen.

Een dergelijke houding is voor een finantieel orgaan zeer ernstig. Zij ontneemt dit blaadje elk recht tot kritiek en indien dergelijke kritiek dan toch wordt uitgeoefend, ruikt zij maar al te sterk naar chantage.

CHANTAGE of SENSATIE-ZUCHT?

Zoolang v. d. Meulen de door ons gepubliceerde feiten niet weerlegt, maar de aandacht tracht af te leiden, door verdachtmakingen van bepaalde personen, dan heeft hij den schijn tegen zich.

Wij kennen nog slechts één verzachtende omstandigheid, die echter voor een serieus financieel orgaan minstens even erg is, n.l. **sensatiezucht.** Nemen wij een moment aan, dat v. d. Meulen géén belangen had, noch direct, noch indirect, bij zijn publicatie-objecten, dan kunnen wij zijn houding slechts verklaren door aan te nemen, dat deze man de voor een journalist meest funeste eigenschap in zich draagt: de drift om altijd **iets** te publiceeren: rijp of groen, waar of onwaar, zoo het slechts de sensatielust zijner lezers bevredigen mocht. Maar dan blijft het **meten met twee maten.**

Slechts één zin in het betreffende stukje van het F.W. gaf ons voldoening en wel:

> „omdat wij **legende-vorming** omtrent ons blad en ons zelf willen voorkomen, wenschen wij hier eenige regels te wijden aan het feit, dat in den loop der laatste maanden in „De Misthoorn" allerlei beweringen met betrekking tot ons zijn geuit."

Legende-vorming! Er is dus legende-vorming. Men spreekt reeds over de dubbelzinnige houding van het Finantieel Weekblad. Wij verheugen ons daarover want het wijst erop, dat de **onafhankelijkheid der pers** haar lezers ter harte gaat. Aan het slot van ons artikel „Eindelijk schoonmaak bij de Keyserbank" in ons nummer van 27 Sept. schreven wij: „De steen is thans aan het rollen en rolt verder." Zoo is het. Wij herhalen nogmaals „Wij wachten rustig den uitslag af." Ondanks afleidings-manoeuvres en camouflage-methoden.

OP DE HOEK.

„Kameraad"!

Hij woonde ergens in Zuid in een kast van een villa: hij had een pop van een vrouw, twee dienstboden, een stuk of vier leeuwen-van-honden en toen ie zijn auto nog had en er nog benzine was, kon je hem iederen dag achter het stuur van zijn wagen vinden. Vrienden had ie nooit... nee, geen enkele. Ondanks al zijn geld en ondanks al zijn weelde en ondanks al zijn geluk, is ie een gewoon man van alledag gebleven: zooals U... en zooals ik, maar van den winter, weer of geen weer, bij regen en bij sneeuw, bij mist en bij ijzel, kon je 'm op het Koningsplein zien met de bus van de Winterhulp of kon je hem met een lijst langs de deuren in zijn ouwe buurtje leurend, tegenkomen, vloekend op zijn volksgenooten...

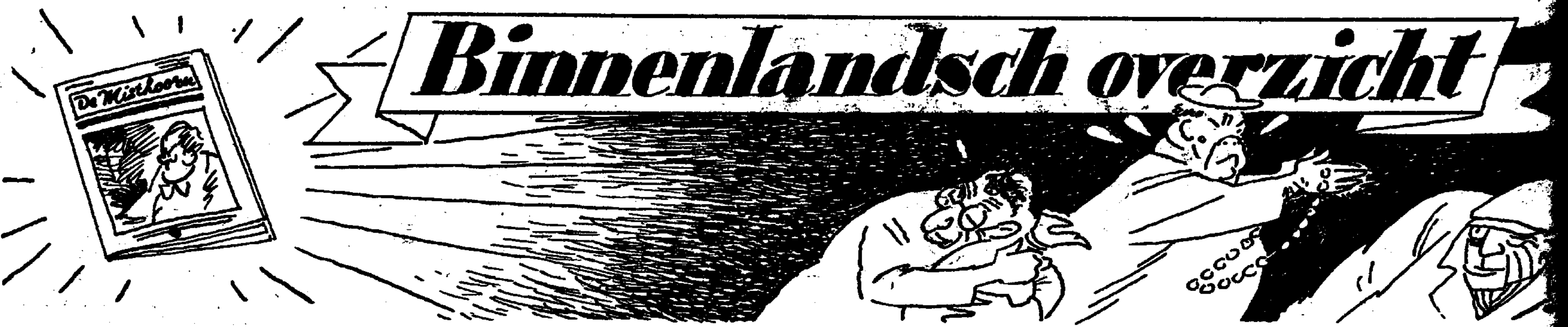
„Hoe gaat het tegenwoordig?" vroeg ik hem eens en hij haalde zijn schouders op: „Met mij? Best hoor... alleen het duurt zoo lang... zoo verdòmd lang... maar EENS komt de dag..." Het klonk sterk... en het werd gezegd met overtuiging...

En die andere woont ergens-niet-in-Zuid, in een gezellig knus huis met een schemerlamp, een vrouw, een kanariepiet en een hit voor de morgenuren, die net voor koffiedrinken geloosd wordt.

Toen er nog banden waren kon je hem iederen dag op zijn tweewieler aantreffen, op sjouw met stofzuigers en andere electrieke dingen op gem. bet. cond. Vrienden had ie nooit... nee, geen enkele, maar ondanks al zijn burgerlijkheid, zijn kleine benepen mannetje-zijn, is ie bààs geworden: tiranniseert ie zijn typiste en tergt ie zijn sleetschen boekhouder ad f 35 per maand. Van den winter, weer of geen weer, kolen in de kachel of niet, kon je hem thuis vinden: zat-ie rapporten en statistieken uit te broeden, zat-ie te kankeren op dat stelletje zenuwe klanten van hem.

„Hoe gaat het tegenwoordig?" vroeg ik hem eens en hij haalde zijn schouders op: „Met mij? Bedonderd hoor... bedonderd... en het duurt zoo lang... zoo verdomd lang... je weet niet wat het worden moet..." en het klonk angstig... en het werd gezegd met een gevoel van trillende zorg...

Waarom ik dit schreef? Omdat alle twee deze menschen zich laten groeten met dien prachtigen naam, waarin alle solidariteit, alle gebondenheid en alle één-zijn tot uiting komt: „Kameraad"!!!



Arbeiders in de mijnen en de kolen voor het volk.

In zijn rede ter gelegenheid van de opening van de tentoonstelling „Frauen schaffen in Deutschland" is de Rijkscommissaris ook komen te spreken over de voedselpositie in Nederland voor den aanstaanden winter. In volle openhartigheid heeft hij het Nederlandsche volk geen „aangenamen" winter aangekondigd. Geen sterveling die zijn verstand gebruikt zal hierop gerekend hebben; in zooverre was de aankondiging zeker geen sensatie. De verzekering echter, dat in den komenden winter ook niemand van koude en honger zal omkomen, is een streep door de berekening van hen, die bij welgevulde kelders hierop zitten te wachten, in de stellige overtuiging, dat de uiteraard daarmede gepaard gaande onrust onder het volk de Duitsche nederlaag en Engelsche overwinning naderbij zal brengen.

Evenmin is het ons ontgaan, dat de Rijkscommissaris in verband met onze kolenpositie er op wees, dat de huisbrandstofproductie van de Limburgsche mijnen, door de Limburgsche mijnwerkers aan de oppervlakte gebracht, geheel voor Nederland beschikbaar bleef. En hier zijn wij genaderd tot een punt, waaromtrent een te hardnekkig verhaal loopt, om er achteloos aan voorbij te gaan.

Voorop zij gesteld, dat onze mijnwerkers door het vroegere regime nimmer zijn vertroeteld; de meer dan schandalige behandeling van de invalide mijnwerkers, die met een jodenfooi van enkele guldens per week werden afgescheept, bewijst dit afdoende. Worden ze nu wel vertroeteld? Neen: de tot stand gekomen sociale maatregelen gelden uiteraard ook voor hen en hebben in het bijzonder in de sociaal-achterlijke verhoudingen in de mijnstreek niet onbelangrijke verbetering gebracht. Voor zoover de oorlogsomstandigheden het toelaten, wordt voorts rekening gehouden, met de zwaarte van het mijnwerkersberoep. Zoo zijn voor enkele categorieën de broodrantsoenen verdubbeld en is er een grooter rantsoen vleesch beschikbaar, meer in het bijzonder varkensvleesch en spek, dat nergens meer te krijgen is. Door een bijzondere regeling bij de desbetreffende slagers, is de aanvoer verzekerd en de verkoop aan mijnwerkersgezinnen geregeld.

Wij zullen de laatsten zijn, om hierover op overdreven wijze de lottrompet te steken, maar het mag toch ook wel eens gezegd worden. Zeker in verband met het „verhaal", dat de ronde doet. Het verhaal komt hierop neer, dat de mijnwerkers, dank zij de „weldadige" invloed van een serie herderlijke-brieven-aan-den-loopenden-band, een hardnekkige sabotage-actie voeren, die in de productiecijfers haar uitdrukking vindt. Onder de leuze „'t is toch voor Duitschland", zouden de mijnwerkers nimmer meer „moe" naar boven komen, met het werk treuzelen en bij voorkeur slechte aders aanboren. In ronde cijfers heet het resultaat te zijn, dat, wanneer men het productiecijfer over 1938 op 100 stelt, bij een door Duitschland voor gebruik elders opgevorderd deel van 30%, 70% voor verbruik in Nederland over zou blijven; dit is echter maar 20% meer, aangezien vergeleken met 1938 het cijfer 100 tot 50 is teruggeloopen, en Duitschland uiteraard van de gevorderde 30% geen afstand doet. Dit is het verhaaltje, waarmede de „echte" Nederlanders elkaar in tram- en spoorcoupé gelukkig zitten te maken, onder de leuze: „Zóó gaat het goed!"

Wat er van aan is? Wij konden er niet volledig achter komen, ondanks de pogingen daartoe aangewend. Uit de rede van den Rijkscommissaris meenen wij te mogen afleiden, dat het zoo'n vaart niet loopt en toegezegde voorraad voor den komenden winter, 11 à 12 mud, wijst in dezelfde richting. Toch lijkt het ons gewenscht, dat vóór dat het kouder wordt, duidelijke taal wordt gesproken. Wanneer het niet waar is, wordt er door de Engelsche ziektelijders ten onrechte een blaam geworpen op de mijnwerkers. Wordt er wel gesaboteerd en dit zou ons, gelet op de activiteit der herderlijke brievenfabrikanten eerlijk gezegd niet verwonderen! — dan moet drukkelijk met de cijfers worden aangetoond, dat wanneer er in Nederland kou geleden wordt, dit te danken zal zijn aan deze lieden.

Duidelijkheid en openhartigheid komt op dit punt zeer gewenscht voor. Laat Nederland maar precies weten, wie de „helpers" in den nood zijn! Volksgenooten die het àl te koud krijgen zouden boven uit hùn voorraadkelders kunnen worden voorzien. Ook de kelders van lieden die vinden dat het „zóó goed gaat" komen voor dit nobele doel in aanmerking. Achter de snorrende kachels en haarden zullen ze tot zen lieven Heer bidden, dat het „zóó goed gaat", dat de armsten van ons volk, creperen van de koude, dat ze in opstand komen en op de Duitsche bajonetten zullen inloopen. Achter de kachel zullen zij deze verblinden dan wel vertellen, of ze het goed hebben gedaan of niet; vallen er dooden, dan kunnen ze het ook niet helpen. Dat deze verachtelijke lieden eerst zelf aan hun eigen plutocraten-lichaam zullen voelen, wat kou de beteekent, is een kwestie van simpele rechtvaardigheid!

ROTTERDAM.

Rotterdam heeft weer eens een „beurt" gehad. Kerken, een oude mannen- en vrouwengesticht, en woonhuizen waren het militaire doel in daghelderen maannacht; honderden dooden onder de burgerbevolking en voor het leven verminkten, vormden het verheven resultaat.

Langen tijd was het stil geweest in de lucht... zeer stil. Zelfs de Engelsche ziektelijders werden er stil onder en vroegen zich af, of Albion zoo ongeveer aan het einde van zijn Latijn was gekomen. Zij kunnen nu gerust zijn: de R.A.F. heeft weer een teeken van leven gegeven; vermengd met de stervenskreet van bloedeigen volksgenooten, maar dat komt er voor de dames en heeren „echte" Nederlanders minder op aan! Albion moet toch ook wat doen! En wanneer ze dan te zwak of te laf zijn een landingspoging te ondernemen, te zwak of te laf om „bondgenooten" te hulp te snellen wanneer die aan hulp wat hebben, zooals in dit uur de Sowjet-Unie, terroriseeren de helden een weerlooze bevolking, die reeds in de oorlogsdagen het vertrouwen in Engelands kracht zoo duur moest betalen.

De dooden klagen aan; Albion's bloedschuld stijgt iederen dag.

Het is voor ons, nationaal-socialisten, een verademing te weten, dat Adolf Hitler eenmaal de rekening zal presenteeren in Engelands eigen huis!

De spoeling wordt dun

Sigaren- en sigaretten rookend Nederland heeft zoo langzamerhand wel bemerkt dat de voorraden gekrompen zijn. Wie in nog erger, vooral: gevoeliger wijze merkt hebben, zijn de sigarenwinkeliers. De meesten hunner hebben hun zaak gedeelte van den dag, soms van de geheele week, gesloten. Velen hunner zijn in noodtoestand komen te verkeeren; de verhooging van de tabaksprijzen komt slechts in zeer geringe mate ten goede.

Dat de spoeling dun wordt is tot daaraan toe; de oorzaak ligt voor de hand. Maar dat de spoeling voor de sigarenwinkeliers dunner is, dan zij behoefde te zijn, is niet noodig. Wij bedoelen de thans meer dan vroeger in het oog springende misstand, dat kappers en caféhouders b.v. ook nu nog toewijzing krijgen van de geringe voorraad die er is, en daarmede den bona-fiden sigarenwinkelier een deel van het weinige dat hij nog bemachtigen kan, afnemen.

Deze oneerlijke concurrentie, waartegen de sigarenwinkeliers reeds lang storm hebben geloopen, moet zeker onder de huidige omstandigheden uit den weg worden geruimd.

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK



De Davidsster voor Joden in Duitschland.



(Foto: l'Ami du peuple).

De jongste gebeurtenissen op het gebied van de wereldpolitiek hebben er toe geleid, dat in Duitschland een scherpere koers ten aanzien van de Joden werd ingeslagen. De schrikbarende uitwerkingen van den Joodschen invloed in Sovjet-Rusland, de Joodsche kuiperijen achter de schermen van de Anglo-Amerikaansche politiek — allemaal factoren, die ontstellende uitkomsten in Rusland hebben opgeleverd en die Europa in een nog grootere oorlogsellende dreigden te storten — moesten de Duitschers er toe brengen, de Joodsche bewegingsvrijheid in het Duitsche Rijk nog meer aan banden te leggen. Alle Joodsche ingezetenen boven de zes jaar zijn thans in Duitschland verplicht om in het openbaar en duidelijk zichtbaar het kenteeken van hun rashoedanigheid — een gele Davidster met het zwarte opschrift „Jude" — te dragen. Orden, eereteeken en andere insignes dan de uit doek vervaardigde ster mogen zij niet langer dragen. Ook de gemeente hunner inwoning mogen zij niet meer zonder schriftelijke vergunning van de bevoegde plaatselijke politieautoriteiten verlaten. Bepaalde faciliteiten worden aan echtelieden in gemengde huwelijken toegestaan. Met Ariërs gehuwde Joden, wier kinderen niet als Joodsch gelden, behoeven de ster niet te dragen. Joodsche, in gemengde huwelijken levende vrouwen, zijn eveneens, voor zoover zij geen kinderen hebben, vrijgesteld van het dragen van het bedoelde kenteeken.

Uit den aard der zaak heeft de nieuwe verordening heel wat stof doen opdwarrelen. De Joden beschouwen deze natuurlijk als een groote onbillijkheid, doch men kan in Duitschland niet langer rekening houden met de gevoelens van het individu, nu het drijven van de Joden in de politiek tot dergelijke verderfelijke uitwassen heeft geleid, zooals die — door Hitler al jarenlang voorspeld — thans door de gebeurtenissen in Sovjet-Rusland en Amerika in den meest verfoeilijken vorm worden bevestigd.

De uiterlijke kenteekenen voor de Joden zijn geen nieuwigheid. Immers in de Middeleeuwen werd dit stelsel in tal van staten gehuldigd. In het in 1215 uitgevaardigden edict werd door Paus Innocentius III gedecreteerd, dat de Joden een speciale kleeding moesten dragen, opdat zij duidelijk te onderscheiden zouden zijn van de Christenen en Saracenen. Deze verordening werd in 1221 door Keizer Frederik II en naderhand bij verschillende conciliën bevestigd.

In verschillende Duitsche steden werden tusschen 1630 en 1690 gele onderscheidingsteekenen voorgeschreven. De Inquisitie vergde onder gepaalde omstandigheden van de Joden het dragen van gele kleelingstukken met roode kruisen.

Door den „Schwabenspiegel", het Zuid-Duitsche wetboek uit de 13de eeuw, werd de spitse gele Jodenhoed ingevoerd, die naderhand verschillende gedaanteverwisselingen heeft ondergaan.

Al deze inrichtingen zijn voortgekomen uit het besef, dat een vermenging van Joden en Christenen (in de Middeleeuwen zal hierbij trouwens de godsdienst een grootere rol hebben gespeeld dan het rassenvraagstuk) als een ramp moest worden beschouwd, zoodat het wenschelijk was om de Joden te doen opvallen.

De verrichtingen der krijgsgevangenen in Duitschland.

Duitschland vindt voor zijn tekort aan werkkrachten een zekere voeding in de legerscharen van krijgsgevangenen, die van alle tooneelen zijner krijgsverrichtingen het land komen binnenstroomen en die thans in versterkte mate uit het Oosten komen opzetten. Het tewerkstellen van deze lieden, welker aantal reeds in de millioenen loopt, is in beginsel door de Geneefsche conventie van 1929 geregeld. De wijze van tenuitvoerlegging werd thans door den Duitschen minister voor arbeidszaken nader omlijnd. Volgens de betreffende verordening moeten de krijgsgevangenen alle werkzaamheden verrichten — althans voor zoover zij daartoe uit een lichamelijk oogpunt bekeken in staat zijn —, die ook door Duitsche werklieden worden gepresteerd. Uitgezonderd zijn de bij de Geneefsche conventie verboden verrichtingen, zooals b.v. werkzaamheden, die in verband met de krijgsbedrijven staan. Voor den werkduur, de werkindeeling en de arbeidsvoorwaarden van de krijgsgevangenen wordt dezelfde maatstaf aangelegd als voor de Duitsche werkkrachten. Vereischen de oogstwerkzaamheden en bepaalde verrichtingen in de industrieele bedrijvigheid een langeren werkduur en overuren, dan wordt zulks ook van de krijgsgevangenen gevergd.

Tusschendoor zal zooveel vrije tijd worden gegeven, dat de mannen niet alleen de noodige rust genieten, doch ook hun hebben en houden in orde kunnen houden. Moeten de krijgsgevangenen nachtdienst verrichten, zoo moet de ondernemer er zorg voor dragen, dat de gevangenen in aansluiting op het nachtwerk een voldoende poos van ongestoorde rust krijgen. Alle voorwaarden zijn zoodanig ingekleed, dat iedereen menschelijk wordt bejegend en dat de werkracht van de gevangenen op peil wordt gehouden.

Acht jaren Reichsnährstand.

Er zijn thans acht jaar verstreken, sedert de Duitsche regeering den minister van landbouw — evenals thans nog Walther Darré — machtiging verleende, een regeling voor den opbouw van het Duitsche landbouwbedrijf te treffen. Vandaar dan ook het ontstaan van den „Reichsnährstand", het lichaam, dat afgezien van den landbouw tevens het boschbedrijf, den tuinbouw, de visscherij en de jacht omvat. Ook de landelijke coöperaties vallen hieronder.

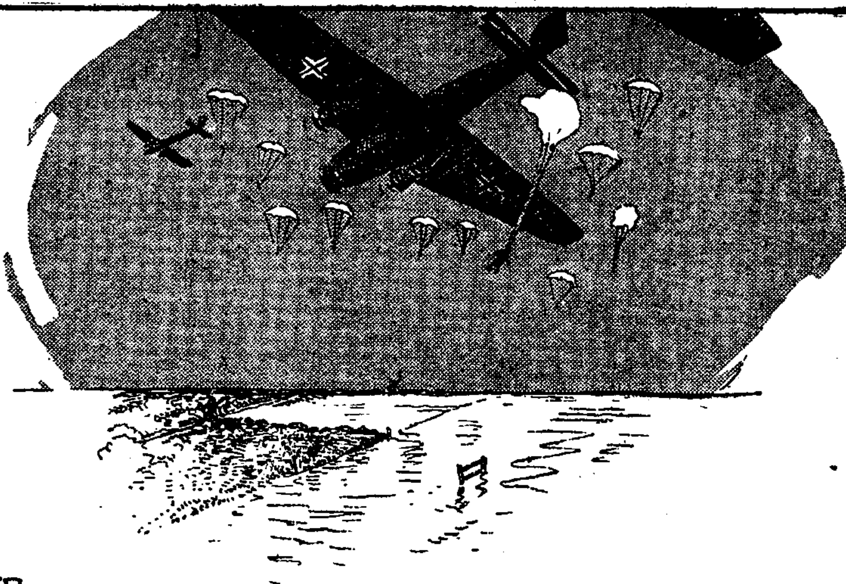
Op de in het najaar van 1933 afgekondigde rijkswet volgde in den winter van hetzelfde jaar de eerste verordening omtrent de samenbundeling van den Duitschen boerenstand en het landbouwbedrijf onder leiding van den rijksboerenleider.

Aan de hand van deze wettelijke bepalingen heeft de Duitsche minister van landbouw en voedselvoorziening met een onverpoosde voortvarendheid aangestuurd op het regelen van productie, afzet en prijsvorming voor de agrarische voortbrengselen, in welken opzet hij ten volle is geslaagd. Sindsdien garandeert de marktverordening door vaste prijzen den boer een behoorlijk loon voor zijn verrichtingen, waardoor het fundament werd gelegd voor het stabiliseeren van het prijsniveau voor de verbruikers. Voorts kan zoodoende ter bescherming van de inheemsche productie een afdoend toezicht worden gehouden op den invoer van buitenlandsche goederen.

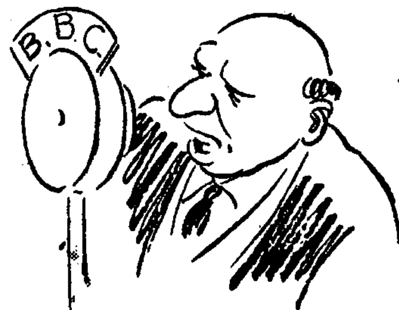
Ofschoon Duitschland reeds twee oorlogsjaren achter den rug heeft, kan het zich er met het volste recht op beroemen, tegen elke blokkade bestand te zijn. De in 1939 ingevoerde rantsoeneering is er over het geheel genomen niet slechter op geworden. In weerwil van de gespannen oeconomische situatie konden de prijzen voor de voornaamste voedingsmiddelen, zooals brood, aardappelen, vet, vleesch en melk, over het algemeen op het vredespeil worden gehandhaafd, terwijl de prijzen voor groenten, fruit en wat dies meer zij, binnen dragelijke grenzen worden gehouden. Dat dit alles mogelijk is geweest, moet in de allereerste plaats aan de wetgeving nopens den Reichsnährstand worden toegeschreven, die den boeren met een onverzettelijke consequentie recht heeft doen wedervaren, doch er tevens voor heeft zorggedragen, dat de verbruikers beschermd en gerustgesteld werden.



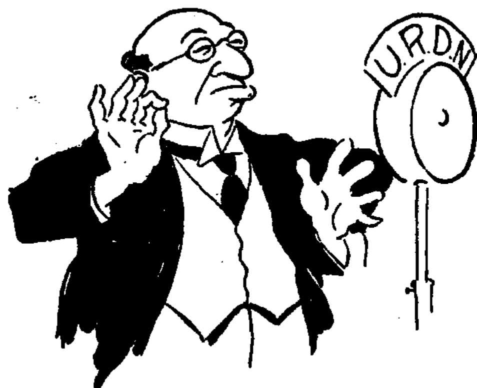
DE HOLLANDSCHE RADIO OMROEPER VERKLAARDE, DAT BIJ EEN EVENTUEELE AANVAL OP HOLLAND DE WATERLINIE EEN ONOVERKOMENLIJKE HINDERPAAL VOOR DEN VIJAND ZOU ZIJN



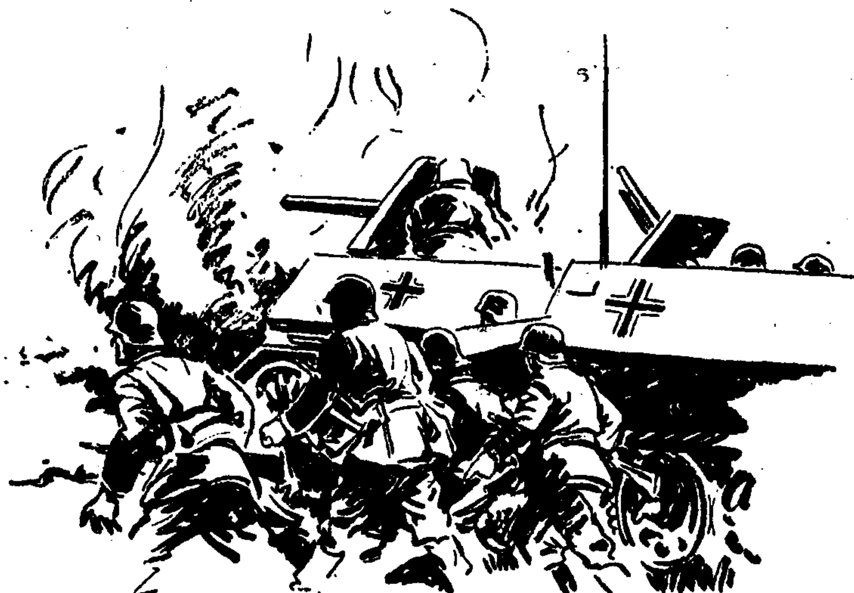
TOEN HET PLEIT BESLECHT WAS,



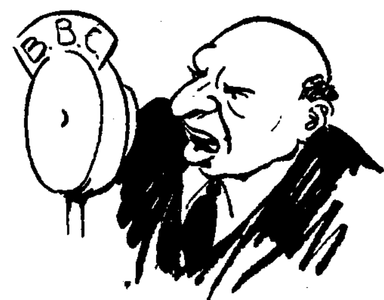
VERKLAARDE RADIO LONDEN DAT DE HOLLANDSCHE WATERLINIE NIET GOED ONDER WATER STOND EN OP MEERDERE PLAATSEN GEMAKKELIJK DOORWAADBAAR WAS



DE FRANSCHE RADIO OMROEPER VERKLAARDE DAT DE MAGINOTLINIE DE BEST VERDEDIGDE LINIE OP AARDE WAS EN ABSOLUUT ONMOGELIJK DOORBROKEN KON WORDEN



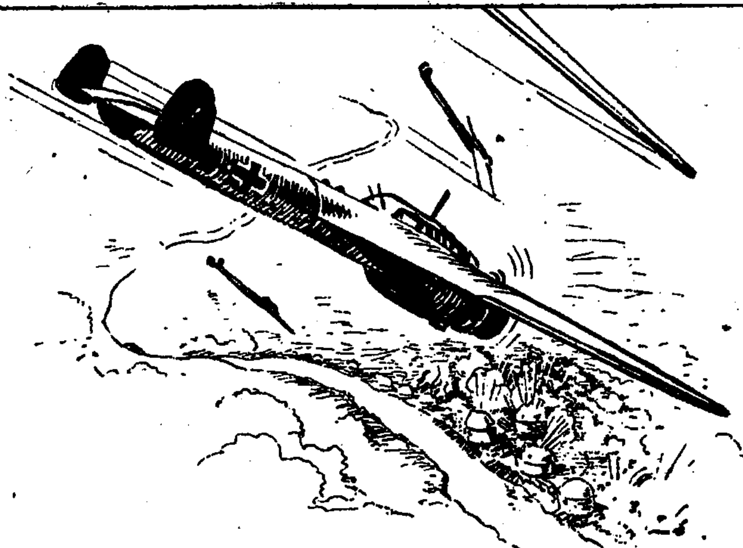
TOEN DE MAGINOTLINIE DOORBROKEN WAS,



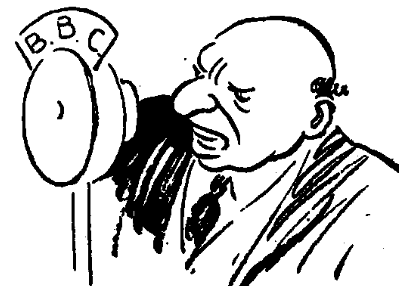
VERKLAARDE RADIO LONDEN DAT DE MAGINOTLINIE OP VERSCHILLENDE PUNTEN ZEER ZWAK, JA, OP SOMMIGE PLAATSEN ZELFS HEELEMAAL NIET BESTOND



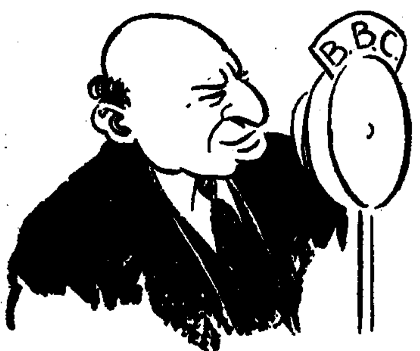
RADIO MOSKOU VERKLAARDE DAT WAT ER OOK GEBEUREN MOCHT DE STALINLINIE DE DUITSCHERS TOT STILSTAND ZOU BRENGEN, WANT BIJ DE STALINLINIE VERGELEKEN WAS DE MAGINOTLINIE SLECHTS KINDERSPEL



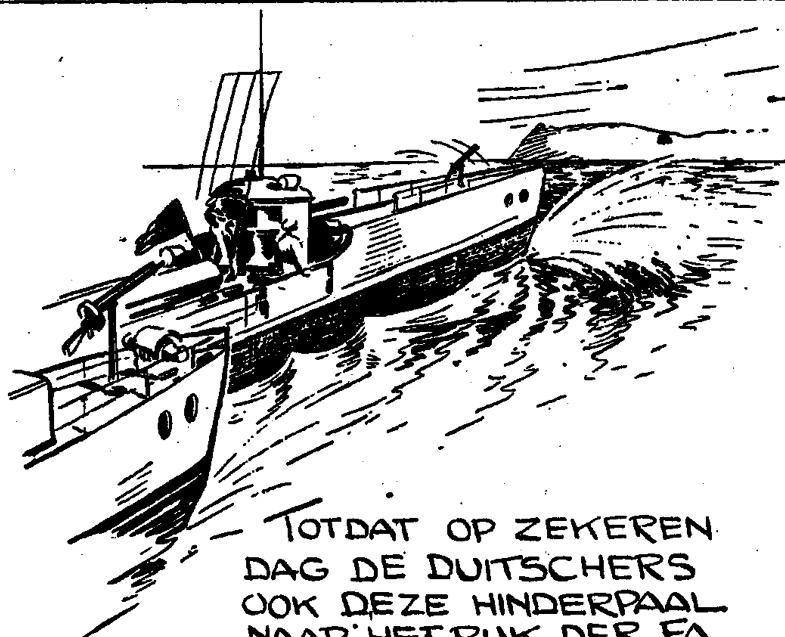
NOCHTANS WAREN DE STUKA'S ER VLUG MEE KLAAR....



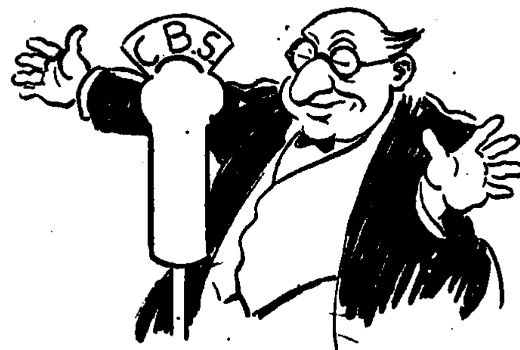
...EN VERKLAARDE RADIO LONDEN DIT KEER VOOR DE VARIATIE, DAT ER ZELFS NOOIT EEN STALINLINIE HAD BESTAAN.



RADIO LONDEN VERKLAARDE DAT HET KANAAL EEN ONOVERKOMENLIJKE HINDERPAAL VOOR DE DUITSCHERS ZOU ZIJN.



TOTDAT OP ZEKEREN DAG DE DUITSCHERS OOK DEZE HINDERPAAL NAAR HET RIJK DER FABELEN VERWEZEN....



..EN RADIO NEW YORK DE ROL VAN DE ENGELSCHE RADIO OVERNEMEN, DE EENVOUDIG VERKLAARDE: „KANAAL, WAT KANAAL? ER IS TOCH NOOIT EEN KANAAL GEWEEST!"

CLAUD

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XLIII).

VOORLOOPERS DER SOVJETS.

De rol der Joden bij de Russische Revoluties.

Tsaar Nicolaas II was in 1894 aan het bewind gekomen en de toestand van het Russische Rijk was in het algemeen genomen verre van gunstig en vol spanningen van allerlei aard. Daar was allereerst ontevredenheid in breede lagen van het volk op binnenlandsch gebied wegens het uitblijven van hervormingen in het regeeringsstelsel en evenzeer op het economisch gebied. Maar ook de buitenlandsche politiek der regeering ten opzichte van Azië, en in het bijzonder ten aanzien van Japan baarde zorgen en eindelijk was daar nog het Joodsche vraagstuk, dat aan de 5 millioen Joden in het Rijk (4.5% van de geheele bevolking) gunstige gelegenheid tot agitatie bood.

Er volgde een tijd, waarin de invloed der Joden aan het hof en in de hooge kringen steeds toenemende was: Joden als Rubinstein, Ginzburg, Manus, Sliosberg, Brodsky, en tallooze anderen zaten in de zoogenaamde aristokratische clubs en waren in de besturen van de Oud- en Jong-Russische vereenigingen en bonden, ontvingen Grootvorsten in hunne salons, en vormden daardoor een wijdverbreid spionagestelsel. Maar ook deden ze geldzaken met het hof en met al wat daaraan annex was, en waren ze de eigenlijke beheerschers der Russische financiën en van de groote industriën; vooral de suikerproductie stond onder hun macht.

Aan de andere zijde hadden de Joden alle revolutionaire en het volk ondermijnende intellectueele stroomingen en bewegingen onder hun zeggingschap en konden ze ook daardoor grooten invloed op de binnenlandsche en buitenlandsche politeke vraagstukken uitoefenen.

Reeds Nicolaas' voorganger, Alexander III had groote aandacht gewijd aan den uitbouw en de slagvaardigheid van het Russische leger en de vloot, o.a. door nieuwe bewapening der artillerie en door den uitbouw van de oorlogshavens aan de Finsche golf en de Oostzee, en ook van die aan de Zwarte Zee. Maar aan de moderniseering van het binnenlandsche beleid wijdden noch zijn minister Graaf Dimitri Tolstoi, noch de voorzitter van de Heilige Synode, Pobjedonoszew, hun aandacht. Een aanslag in 1888 op den Keizerlijken trein gericht, die echter gering succes had, toonde alleen, dat er inderdaad in het volk aanzienlijke gisting gaande was. Maar van hervormingen van eenige beteekenis kwam niets. Eerder kon van een strengeren terugkeer tot de Oud-Russische gedachtenwereld gesproken worden, en zoo bleef het ook, toen Alexander III door Nicolaas II werd opgevolgd, waardoor de reeds krachtige nihilistische beweging nieuw voedsel kreeg. Want in 1895 (Januari) legde de nieuwe vorst zelfs een verklaring af, dat hij het autokratische stelsel wenschte te handhaven. En hoewel de Tsaar in 1898 de eerste Haagsche Vredesconferentie bijeenriep, die in 1899 werd gehouden en waarin een nadere regeling van het oorlogsrecht aan de orde kwam, bleef hij aan de Russische uitbreidingspolitiek in Azië, die tegen Japan gericht was, vasthouden. Daar, in het verre Oosten, botsten overigens allerlei Europeesche belangen (Rusland, Engeland, Frankrijk) en ook Japansche tegen elkander, die eerst tot den Chineesch-Japanschen oorlog (1894), vervolgens tot den zoogenaamden „Boxer"-opstand in China tegen de vreemdelingen (1900-01) en eindelijk in 1903 tot den Russisch-Japanschen oorlog voerden (1904-05). Tengevolge van Rusland's optreden bij het sluiten van den vrede van Sijmonoseki, in 1895 met China gesloten, waren n.l. de vruchten van den Chineesch-Japanschen oorlog voor een aanzienlijk deel voor Japan verloren gegaan. Rusland daarentegen had dien toestand benut om zijn positie in Oost-Azië belangrijk te versterken. Door het weldra gereedkomen van den Mantsjoerijschen spoorweg, het achterblijven van Russische troepen in Mantsjoerije, het bezetten van het eindpunt Port Arthur van een zijtak van dien spoorweg door de Russen en het daar stationeeren bovendien nog van een eskader der Russische vloot, achtte Japan zich dermate bedreigd, dat het in 1902 besloot tot onderhandelingen met de Russische regeering het initiatief te nemen. Aangezien deze op hardnekkigen weerstand van Russische zijde afstuitten en ook een ultimatum tot Rusland in Januari 1904 gericht, geen gevolg had, verklaarde Japan den Tsaar den oorlog.

Zoowel ter zee als te land werd deze een geweldige nederlaag voor de Russische militaire krachten; zoowel in Mantsjoerije als ter zee werden de Russen herhaaldelijk verslagen, terwijl Port Arthur door de Japanners (begin 1905) veroverd was, zoodat de Tsaar zich genoodzaakt zag de aangeboden Amerikaansche (Theod. Roosevelt) bemiddeling voor den vrede (te Portsmouth in de V.S.) te aanvaarden.[1]) Want de inwendige toestand in het Tsarenrijk had zich tijdens de oorlogsmaanden zoodanig ontwikkeld, dat niet anders dan van een revolutie gesproken kon worden.

Tot de maatregelen, die Nicolaas II reeds vroeger gemeend had in het belang van het volk te moeten nemen, had behoord de krachtige bevordering van den opbouw van een Russische grootindustrie, waardoor echter tevens een krachtig industrieproletariaat was ontstaan. Hiermee ging natuurlijk ook een uitbreiding van het marxisme gepaard, en wel in twee vormen: een gematigde richting, wier aanhangers zich mensjewiki noemden, en een radicale, die zich als bolsjewiki organiseerden.

Ongunstig in hare uitwerking had zich ook de in 1894 verordende maatregel van den minister van financiën, graaf Witte[2]) betoond — noodig geoordeeld tot herstel van den zeer ongunstigen toestand der Russische financiën — waarbij opnieuw een staatsmonopolie voor den verkoop van brandewijn (wodka) werd ingevoerd. Hoewel het mogelijk was gebleken daarmede de uitbreidng der grootindustrie te financieren, en ook den bouw van den grooten Siberischen spoorweg, kwam tevens maar al te spoedig aan het licht, dat deze maatregel niet geschikt was ter bestrijdng van de ernstig voortwoekerende kwaal der drankzucht.

Alles tezamen genomen kan het geen wonder heeten, dat na den ongelukkigen afloop van den oorlog met Japan, in het Tsarenrijk een economische en politieke spannng aanwezig was, die door het Joodsche en het radikale element — en door de weliswaar verboden, maar desniettemin bestaande maçonnieke loges onderhouden en aangewakkerd — onvermijdelijk op een ontlading moest uitloopen, waaraan ook de mindere volkslagen zouden deelnemen.

Den 22 Januari 1905 trokken duizenden arbeiders onder aanvoering van den priester Gapon naar het winterpaleis van den Tsaar, om dezen, die echter reeds twee dagen te voren zijn zomerverblijf had betrokken, een program van hervormingen over te reiken. Maar de militaire macht greep in en zoo was Petersburg overgeleverd aan straatgevechten, die zich dagen lang, ook in de provincie herhaalden, en aan betoogingen, waaraan door leden van den adel, studenten, artsen, advocaten, leden van wetenschappelijke vereenigingen, van gemeente- en districtsraden, ja zelfs door priesters werd deelgenomen. Bovendien brak een werkstaking onder de spoorwegambtenaren uit, zoodat bijna alle verkeer gestremd was. En ten slotte culmineerde de woede van het volk in den gruwelijken moord op den grootvorst Sergius gepleegd, die als het hoofd der reactie stond aangeschreven.

Nog wilde de Tsaar van geen toegeven aan de volkswenschen en van geen opgeven van de autokratische gedachte weten, zooals uit een door den Tsaar tot het volk gericht manifest bleek. Eerst toen het aantal moorden op hooge en lagere staatsambtenaren toenam en de klassenstrijd hoe langer hoe heftiger woedde, hetgeen gepaard ging met niet minder heftige Jodenvervolgingen, besloot de Tsaar eenige concessies te doen. Deze bestonden in de eerste plaats in het toestaan van vrijheid van godsdienst, die evenwel tot de christelijke secten beperkt bleef. Joden zouden uit de openbare lichamen uitgesloten blijven. Deze concessies bleken echter niet voldoende om aan den toestand van anarchie, waarin Rusland verkeerde, een eind te maken, die door opstanden van de intellectueelen, de ambtenaren, de arbeiders,

(Zie vervolg bladz. 14).

[1]) Engeland benutte in 1904 Rusland's netelligen toestand om Tibet in zijn machtsfeer te betrekken. Onverantwoordelijk Engeland!

[2]) Graaf Witte, Russisch Ministerpresident, was van Hollandsche afkomst en met een Jodin gehuwd.

De stem van den arbeid.

BEDRIJFSAPPÈL.

De nieuwe tijd breekt baan en wanneer vroeger de werknemer in deemoedige houding met zijn pet in de hand tot zijn werkgever kwam om zijn alleszins gerechtvaardigde eischen ingewilligd te vragen, kan hij deze thans fier en rechtop in de oogen zien: Arbeidseer is geboren: een begrip dat tot nu toe onbekend was: niet langer is de arbeider, is de werknemer dus de slaaf van zijn patroon maar hij is een volwaardig medewerker geworden wien een plaats als mensch in de gemeenschap toebehoort. Was hij eertijds een speelbal van het noodlot en overgeleverd aan de willekeur van zijn zelfgekozen bezitter: dank zij vele, in deze door duizenden en duizenden nog steeds niet voldoende begrepen revolutietijd, tot stand gekomen wetten en bepalingen, is hij verzekerd zijn belangen behartigd en verdedigd te weten tegen willekeur, ontrechting en vernedering. Moeten wij in dit verband nog herinneren aan het prachtige, nimmer genoeg gewaardeerde ontslagverbod dat vlak na de oorlogsdagen van Mei 1940 werd afgekondigd? Moeten wij het zegenrijke werk in herinnering brengen dat dag aan dag verricht wordt door de alom in den lande gevestigde Bureaux voor Rechtsbescherming van het N.V.V. waar iedere arbeider Recht kan bekomen? Moeten wij nog herinneren aan ziektewet en invaliditeitswet?

De nieuwe tijd breekt baan en wie deze week getuige heeft kunnen zijn van het bedrijfsappèl dat te Amsterdam in de LinMij fabrieken gehouden werd, zullen de oogen zijn opengegaan en hij zal tot de overtuiging zijn gekomen dat inderdaad een nieuwe koers is ingeslagen.

Laat ons beginnen de vraag te stellen: Wat is een „bedrijfsappèl"?, daar dit woord voor Nederland een geheel nieuw berip aankondigt. Voor zoover ons bekend is het bedrijfsappèl als zoodanig hier té lande nimmer gehouden en hebben wij hier met een voor deze gouwen geheel nieuwen vorm van socialistische propaganda te maken, welke tot nu toe voor onmogelijk werd gehouden. Tot nu toe werd de socialistische propaganda immers uitsluitend gevoerd door huisbezoek, door drukwerkpropaganda, door radioreportages en toespraken en door groote vergaderingen. Men zal het echter met ons éëns moeten zijn dat de juiste sfeer om den arbeider te bereiken de fabriek of het bedrijf is, waar hij zijn dagelijksche werk verricht en het is hiervan dat de socialistische propaganda zich bedient bij het z.g. bedrijfsappèl, waarbij een spreker de gelegenheid wordt geboden zijn stem te laten hooren in werkplaats of in cantine, tusschen de drijfriemen of tusschen de tot stilstand gebrachte machines.

Op een van te voren vastgesteld uur wordt het werk gestaakt, tenzij het bedrijfsappel plaats vindt tijdens of vlak na den schafttijd. Meestal vindt de aankondiging van den spreker plaats door een lid van de directie, waarna eerstgenoemde dan het woord wordt gegeven en dan wordt MIDDEN in het bedrijf, tusschen de werkers, in de sfeer van den Arbeid, het woord verkondigd hetwelk nog heden ten dage voor duizenden en duizenden een openbaring is: het woord van het Socialisme.

Zooals wij hierboven reeds schreven heeft deze week te Amsterdam in de LinMijfabrieken het eerste zoodanig gearrangeerde bedrijfsappel plaats gevonden.

De Linmij is een der grootste wasscherijen in ons land welke zich toelegt op de verhuur van te wasschen goederen.

In totaal zullen aan dit bedrijf een 150-tal arbeiders werkzaam zijn waarvan het meerendeel jonge meisjes tusschen achttien en vijfentwintig jaar.

De bijeenkomst zou na den schafttijd plaats vinden in de cantine, waar het bij ons binnentreden om ca. half één nog heerlijk rook naar een echthollandsche stamppot: een maaltijd welke iederen middag voor enkele centen door de directie van het bedrijf beschikbaar gesteld wordt aan allen die in de middaguren niet naar huis kunnen gaan. Rondom de lange tafels zat nog een groot gedeelte van het achtergebleven personeel waarvan een gedeelte naar buiten was gegaan om zich in de stralen van het Octoberzonnetje te verkwikken en zich even te verpoozen. Daar de bijeenkomst om precies EEN uur een aanvang zou nemen, werd de tusschentijd gevuld met vroolijke pianomuziek door een bekend musicus. De populaire liedjes gingen er in als koek en weldra heerschte een opgewekte stemming: de frissche helder-witte jassen van het personeel deden in de lichte omgeving prettig aan en toen zich tegen één uur ook de directieleden en de spreker voor deze bijeenkomst, onze bekende kameraad Woudenberg, zich in het zaaltje vereenigden, kon reeds van te voren van een succes worden gesproken.

Toen de muziek zweeg, werd als eerste het woord door den Directeur, den Heer Fritz, genomen: in korte zinnen, in sobere woorden, zette hij het doel uiteen van dit bij-elkander-zijn: „Wij hebben tezamen EEN Mei gevierd en wij hebben EEN Mei prettig gevierd. Niet altijd is het tijd voor pretjes. Wij moeten ook wel eens ernstig zijn." Het geroezemoes verstomde: de inmiddels eveneens binnengekomen mannen: wasschers, expediteurs, kantoorpersoneel, hadden stil plaats genomen op de voor hen gereserveerde plaatsen. Een fotograaf maakte capriolen en verwekte door zijn beweeg onrust: zacht gegichel klonk er doorheen: „Kom ik er ook op meneer?" Dan neemt de commissaris van het N.V.V., kameraad Woudenberg het woord:

„Meisjes en kameraden van den Arbeid. Het zijn zonder twijfel groote beroeringen welke de tijd van heden: onzen tijd, vervullen. Deze beroeringen zijn zoo groot dat zij niemand voorbij kunnen gaan: zij raken ieder ...."

De fotograaf met zijn kamera en blitzlicht blijft de rust verstoren: de oogen van de tientallen meisjes, volgen hem: uitroepjes van „Gunst" weerklinken zachtjes: kameraad Woudenberg kijkt zijn auditorium eens aan: begrijpt, past zich aan:

„Ja meisjes, dat gaat ook jullie aan en ik zou maar eens even goed luisteren want wat ik jullie hier ga vertellen is heusch de moeite waard ..."

De vaderlijke toon doet het hem: enkelen draaien zich half om om den spreker nauwkeuriger op te nemen: ééntje zit aandachtig het „Leven" te bestudeeren: plots spitsen zich haar ooren.

„Nieuwe opvattingen, kameraden, breken baan: opvattingen die geweldige hervormingen beteekenen. Dit geldt ook voor de bedrijven! Het bedrijf heeft in deze nieuwe opvattingen een tweeledig doel: in de eerste plaats moet het een gemeenschap zijn van alle werkers van hoog tot laag, waarbij geen tegenstellingen mogen zijn tusschen leiding en werkers. Het bedrijf moet een waarachtige arbeidsgemeenschap zijn, een lotsgemeenschap voor allen die erbij betrokken zijn. In het bedrijf moeten leiding en arbeiders tot een harmonisch geheel komen, eerst dan zal deze gemeenschap vreugde, innerlijke vreugde beteekenen. In de tweede plaats moet het bedrijf naar buiten uit zoo groot mogelijke diensten aan de gemeen-

(Zie vervolg bladz. 14).



(Fotodienst A. P.)



Aan den Aartsbisschop van Canterbury

Gij hebt **voorheen** uw land eens opgeroepen
te bidden voor het Russisch volk,
dat leefde in de hel der Sovjets.
Toen waart gij aller menschen tolk.

Gij hebt in alle kerken laten bidden,
dat God het kleine Finland bij zou staan;
gij vroegt om zóóveel zegeningen:
dat David Goliath zou slaan.

Gij hebt uw sympathie gegeven,
die streden voor hun land — met recht!
Gij deedt beroep, op het geweten,
van heel de wereld — heer en knecht.

De Sovjets hebt gij toen geheeten
bandieten van de ergste soort,
zonder moraal en die gedoogden,
dat iedre priester werd vermoord!

Gij hebt uw God gesmeekt en aangeroepen:
„Verlos dat volk van dezen boozen geest"
en „Straf, o Heer, deze gewetenloozen,
die handelen slechter dan het beest!"



.... dat David Goliath zou slaan.

Thans Bisschop, hebt gij wéér uw stem verheven
en aan denzelfden God geappelleerd.
Gij hebt gevraagd te zegenen de honden,
die gij, op last van uw regeering, nu vereert.

Met uitgestrekte armen op den kansel
bezweert gij God uw wil te doen.
Gij bidt voor plutocraten, bolsjewisten
en zijt vergeten uw gebed van toen.



.... bezweert gij God Uw wil te doen.

Maar God heeft uw gebed van toenmaals niet
vergeten!
Hij doet, waarom gij destijds hebt gevraagd.
Hij zegent de bevrijders; straft gewetenloozen;
óók u, die zich zoo huichelend misdraagt.

Aartsbisschop, die de waarheid moet verkonden,
gij zijt verlaagd tot een **aartsleugenaar,**
gelijk uw Churchill en zijn bondgenooten:
schijnheilig — ploertig en.... onwaar!

Schaamt gij u niet — gij herder — hooggezeten,
die preekt „Geloofd zij God met diepst ontzag"?
Ik weet het wel — het knaagt aan uw geweten!
Gij hebt uzelf onteerd, tot aan uw laatsten dag!



.... gelijk een Churchill en zijn bondgenooten.

BIJBELMISBRUIK.

Hoe verpolitiekte dominees den Bijbel hanteeren als wapen hunner anti-nationaal-socialistische hetze.

Theologen zijn slimme lieden. Wij weten het: Diezelfde Bijbel, die door een minder politiek voorgeslacht gebruikt werd als boek van sterkende vroomheid, pluizen zij thans met spitsvondig vernuft uit voor constructies van anti-nationaalsocialistische strekking. We kunnen begrijpen, hoe een argelooze „leek" er inloopt en meewarig het hoofd schudt over de weergalooze afdwalingen „dezes tijds". Zoo verscheen onlangs een verlokkend geschrift van dr. J. Koopmans, hervormd predikant te Amsterdam, werkelijk een summum van misleidende bekwaamheid en versierd met den veel-beloventen titel: *„Wat zegt de Bijbel over volk, overheid, gezin, Israël, oorlog, toekomst?"* Het doet denken aan een vademecum tegen alle kwalen of aan een wegwijzer door alle labyrinthen van het tegenwoordige Europa. Wij konden de lust niet weerstaan onze lezers in kennis te stellen met de daarin voorkomende behandeling van het probleem „volk".

„Als er één vraag is, waarvoor wij ons in dezen tijd zien gesteld, dan is het wel deze: *wat is toch eigenlijk een Nederlander?"* Met dezen belangwekkenden zin vangt het hoofdstuk over „volk" aan. Wij zetten ons breeduit, om het diepzinnig antwoord in ons op te nemen, maar worden al dadelijk wreed teleurgesteld, wanneer wij lezen, dat wij daarvoor bij den Bijbel terecht moeten komen. Wie zou meenen, dat het „Nederlander-zijn" alleen uit te maken valt via het Nederlandsche volksdom of den Nederlandschen aard, gelijk die zich op velerlei wijzen openbaart, slaat de plank hopeloos mis. Want, zoo decreteert de godgeleerde schrijver: *„wij zijn eerst christenen en dan Nederlanders"*.

Die stelling is in hooge mate misleidend. Indien dr. Koopmans een Tibetaan was, zou hij hoogst waarschijnlijk geen christen zijn; zijn christendom heeft dus wel degelijk iets uit te staan, ja is ten nauwste verbonden met het feit, dat hij Nederlander is. Zijn geheele denkwijze is historisch verbonden met een geestelijke continuïteit, waarvan ons in godsdienstig opzicht zoo merkwaardige land, ten goede of ten kwade — dat laten wij in het midden —, het schouwspel bood. Een Veluwsche boer, die Zondags tweemaal kerkt en zich bijna schaamt, dat hij daarbij zijn fiets benut, zou onmogelijk dezen singulieren trant van geloovigheid kunnen hebben, indien hij in Andalusië thuis hoorde of een mediterraner was uit de buurt van Assisi. Nederlander zijn brengt van nature een bepaalde wijze van staan-in-de-wereld met zich mee; men kan het nergens van abstraheeren, noch het voorstellen, alsof men in wezen iets bezitten, of innerlijk doorleven kan, om daarnaast en geheel los daarvan, ook nog Nederlander te zijn. Of men zou het Nederlanderschap moeten beschouwen als een etiket, dat men voor idem zooveel guldens iemand op de borst plakt, gelijk men het vóór 10 Mei 1940 Mannheimer en consorten deed! Maar dit zal dr. Koopmans toch wel niet bedoelen, als hij, zij het met een wonderlijken gedachtenkronkel, neerschrijft: *„wij gelooven, dat als wij het Koninkrijk van God eerst zoeken, ook het Nederlandersschap ons zal kunnen worden toegeworpen."* Deze naturalisatie door „het Koninkrijk Gods" lijkt ons overigens een vreemdsoortig verschijnsel, waarvan wij voor het eerst hooren. Het zal ons echter spoedig duidelijker worden, hoe deze zonderlinge vork in den steel zit.

Dr. Koopmans wil dan met behulp van den Bijbl zich realiseeren, wat een volk is en komt daarvoor terecht in Genesis XI: 1-9. Even wrijven we onze oogen uit. Dit is inderdaad een enorme vondst, een opzienbarende ontdekking, welke rassenkundigen en ethnologen zich zullen moeten aantrekken. In Genesis XI vinden wij n.l. het bekende verhaal van Babel's torenbouw, een oude sage van semitischen oorsprong, verdicht om de herkomst van verschillende volkeren te verklaren, beginnende met dezen zin: „De geheele menschheid had één taal en eenerlei woorden." Die „menschheid" woonde vlak bij elkaar, zij bouwde één stad en in die stad een toren „welks opperste tot in den hemel moest reiken." Jahweh, dit bemerkende en beducht voor nog brutaler stukjes van den kant der menschen, verwart hun spraak, zoodat zij zich verspreiden over geheel de aarde en tot aparte volkeren werden. De naam Babel zou hieraan te danken zijn, omdat men hem dacht af te kunnen leiden van het hebreeuwsche werkwoord „balal" (= verwarren). De Spielerei ligt er dik bovenop; ware de etymologie juist, dan had de stad Balel en niet Babel moeten heeten. Dit primitieve, legendarische verhaal, waarin Jahweh persoonlijk naar de aarde afdaalt (!!) wordt voor dr. Koopmans in den jare 1941 de grondslag, waardoor hij de discussie over wat een volk en bijzonderlijk het Nederlandsche volk is, tot beslissing wil brengen. Met een grenzelooze naïeveteit — of geraffineerdheid — negeert hij de resultaten der nieuwere onderzoekingen over rassen, volkeren en talen, om in de half mythische, half legendarische vertelling uit Genesis XI het uitgangspunt te vinden voor een betoog, waarin hij een schijnoplossing aanbiedt voor de actueele vragen van het oogenblik. Een oplossing, die quasi gesteund door een verkeerd uitgelegd gezag der heilige Schrift, een dam tracht op te werpen tegen de aanstormende macht van nieuwe denkbeelden.

Er zou dus aanvankelijk slechts één volk geweest zijn, dat in het spreken van de zelfde taal tot aanzijn was gekomen. *„Niet het ras, maar de taal maakt het volk"*, zegt de schrijver kort en bondig. Hiermee keert hij zich tegen de nat. socialistische grondgedachte, welke precies van de omgekeerde stelling uitgaat. Deze oerdwaling sleept vanzelf alle abnormaliteiten met zich mee, waarvan de democratische wereld het monopolie bezit. Want indien de „bijbelsche" opvatting van dr. Koopmans juist zou zijn, ware het mogelijk uit 2 millioen Chineezen, 2 millioen negers, 2 millioen Engelschen en 2 millioen joden, die men allen grondig Nederlandsch kan leeren spreken, een Nederlandsch volk te vormen.

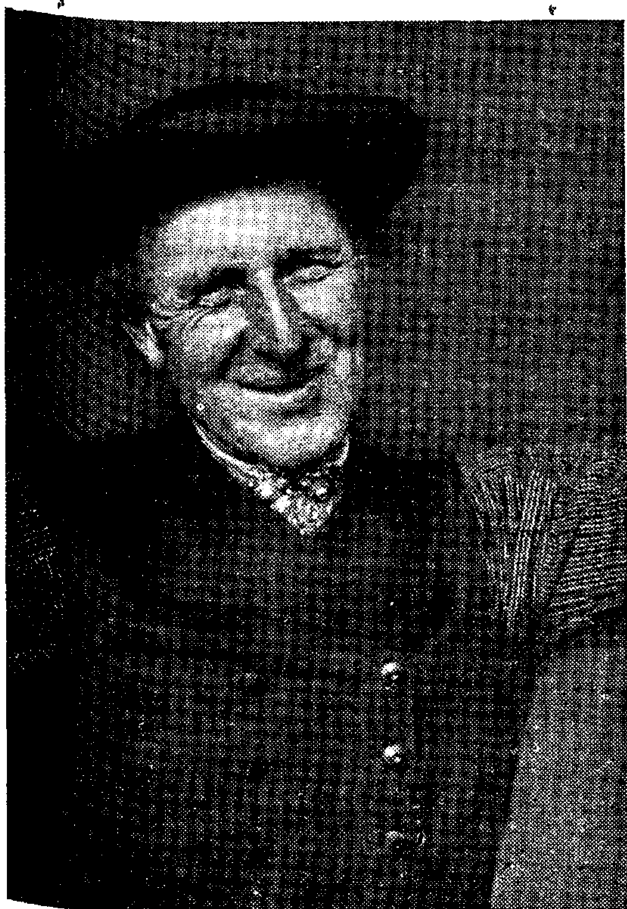
Hier tegenover houden wij staande, dat de taal de zelfopenbaring is van het bloed, dat zij als het ware omhoog stijgt uit de rasverbondenheid van menschen, die gemeenschappelijkheid van wezen in een groeiend en dus levend taalproces weerspiegelen. Het zoet-vloeiende italiaansch past niet bij den hoekigen, stroeven aard van den Noor en omgekeerd leent het noorsch zich niet als uitdrukkingsvorm van het italiaansche volkseigen.

Er was, volgens dr. Koopmans, oorspronkelijk één volk, dat één taal sprak. Door hoogmoed en angst — motieven voor den torenbouw te Babel — zou er een oordeel van God over dit volk gekomen zijn, waardoor de menschentaal verward werd, zij elkaar niet langer verstaan konden en in een meervoudigheid van volkeren uiteengedreven werden. Het bestaan van een verscheidenheid van volkeren zou dus indruischen tegen Gods wil en hoofdzakelijk een gevolg zijn van de zonde van den hoogmoed! Het werken met zulke bijbelsche procedé's zet de heele schepping op haar kop. In de natuur nemen wij immers alom waar, hoe bij plant, boom en dier een menigvuldigheid van soorten, een uitbundige rijkdom van variaties geconstateerd kan worden. Men kan toch moeilijk aannemen, dat er b.v. slechts één boomtype op aarde geweest zou zijn, dat door het een of andere zondige vergrijp in beuken, eiken, berken, linden enz. gespecialiseerd zou zijn? Wij buigen ons veeleer in bewondering voor al die vormen en gestalten, welke van de laagste organismen tot in de hoogst ontwikkelde structuur een goddelijken overvloed aan scheppende gedachten verraden. Zou het bij den mensch anders zijn? Zou aan diens sterk fluctueerende verschijning een strak eenheidstype ten grondslag hebben gelegen? Zou bij de menschenrassen, met hun afwijkende begaafdheden en lichaamsbouw, niet hetzelfde principe hebben voorgezeten, dat wij overal aan het werk zien, waar de natuur, als uit een eeuwig vruchtbaren moederschoot, in hierarchische ordening het leven uitdraagt? Hier zien wij God's wonderen vandaag nog gebeuren, hieraan willen wij in ons denken gehoorzamen en daarom verwerpen wij de levensvijandige abstracties, die een gerenommeerd theoloog distilleert uit een antieke joodsche overlevering. Moet met deze dorre, rabbinistische kost ons rampzalig-verdoolde volk gevoed worden?

(Zie vervolg pag. 14).

NIEUWE BOEKEN VOOR HET NIEUWE VOLK.

ERFENIS VAN EEUWEN.



Cruys Voorbergh is tooneelspeler en regisseur, een artist dus. Hij staat tegenover het leven als de kunstenaar die vóór alles de dramatische schoonheid ervan proeft en beleeft. Bovendien is Voorbergh een stedeling, die nog steeds bezig is het land te „ontdekken". Wie deze twee dingen voor oogen houdt — het is immers zooveel gemakkelijker een kunstwerk, ook een boek derhalve, te verstaan, wanneer men weet hóe de kunstenaarsziel gesteld is in het leven en hoe zij er op is afgestemd — wie den schrijver als zoodanig ziet, zal „Erfenis van Eeuwen" begrijpen en doorvoelen als een paar schoone brokken van het ware leven. In onzen tijd van deining en stormachtigheid is het boek van Voorbergh een oase van rust en bezinning, waarin wij ons de onvergankelijke verbondenheid van bloed en bodem bewust worden, doordat de schrijver ons zijn weg tot het volk en de volkskultuur doet méêwandelen en ons tenslotte plaatst tusschen dat volk, dat hij leerde kennen en liefhebben.

Dat hij stedeling is en het innige contact met het land eigenlijk nog tot stand moet brengen, blijkt uit het geheele boek. Steeds weer verbaast hij zich over bepaalde karaktertrekken der plattelandsbevolking: geslotenheid en achterdocht of gastvrijheid en vertrouwelijke medewerking. Steeds weer wordt hij getroffen door elementen van schoonheid in de natuur en in leven en werken der landsbevolking.

Doch juist door deze groeiende verbondenheid met land en volk, zooals wij die bij den schrijver beleven, is het boek voor den stadsmensch aantrekkelijk en bevattelijk. Wij zien hier immers hoe zich in een nuchteren Hollander — want al is Voorbergh kunstenaar, de mentaliteit van zijn wezen, zooals die uit 't boek tot ons spreekt is een typisch - nuchter - Nederlandsche — de volksche bewustwording ontwikkelde. Dat die ontwikkeling in Voorbergh plaats grijpt door en via zijn liefde voor costuums en kleederdrachten, is slechts bijzaak. In ons allen, zooals wij ons vroeg of laat tot onze bloedgemeenschap bekenden of zullen bekennen is wel zoo'n stuwend element aanwezig, dat op gelijke wijze werkt als bij Voorbergh.

Wij hebben het bovenstaande met nadruk willen bepalen, omdat het den toekomstigen lezers van „Erfenis van Eeuwen" tot leidraad kan zijn bij de lectuur van dit boek. Wat het werk zelf betreft, wij zouden aan de bespreking ervan niet zoo'n belangrijke plaats hebben ingeruimd, indien wij niet de overtuiging hadden, dat dit boek vele volksgenooten den weg naar eigen bloed en bodem zal kunnen wijzen. Ofschoon aan het onderwerp kleederdrachten een belangrijke plaats is ingeruimd — een plaats, die het ook ten volle waard is — berijdt de schrijver zijn stokpaardje toch geenszins het heele boek door. Wat wij wèl overal vinden is de liefde voor de schoonheid van land en volk; het gevoel voor harmonie van mensch, werk en bodem. Het boek voert ons naar hèt volk van Nederland, het stille, werkende boeren- en visschersvolk der lage landen en naar alles wat dit volk de eeuwen door aan schoonheid en grootschheid heeft gewrocht.

Zoo zegt hij ergens verrukt in een beschrijving van Monnikendam:

> „Het leven op en met het water heeft aan die havenkanten een ordening geschapen alsof één geniale bouwmeester, naar één verrukkelijk ontwerp de onderdelen had geschikt, en wat een onbeschrijfelijk kleurgevoel moet de meester-bouwer bezield hebben, toen hij tinten spreidde over deze schepping, die rhythmus van bouwvormen met kleuren beplekte, rozigbeige en grijs, vaalgeel en baksteenrood, dof blauw-groen op een verweerd zolderluik en alles vertederd en verhuld met sluiers van zonneschijn en water, van nevelen en rook."

Uit deze regelen proeven wij reeds de verfijnde stijl van den auteur. De volgende passage, waarin hij ons vertelt van de wijze waarop zijn leermeester Huib Luns les gaf aan de Rijksnormaalschool voor Teekenonderwijzers brengt deze stijl wel zeer duidelijk naar voren:

> „Onvergetelijk, hoe hij op een van zijn lessen de ontwikkeling van Gothische bladornamenten zo onafwijsbaar onder de aandacht wist te brengen, dat wij die bladvormen, om zo te zeggen in de warme zon van zijn eigen hartelijke genieten eraan, voor onze ogen zagen vrijkomen uit knopvormen, die de vroegste stadia van die stijlperiode kenmerken, tot volle wezenlijke bladvormen, die, tenslotte, hun modelé en hun steeds rijkere geledingen zagen verworden in het gecompliceerde barokke gebladerte der laat-Gothiek.
>
> Met de wetmatigheid der seizoenen schijnt alles wat geboren wordt en vorm neemt in deze wereld zijn prille beginvormen te moeten doormaken, die herinneren aan het vroege voorjaar. Weinig gecompliceerde, „beknopte" en geladen vormen, waarin een jonge en onstuimige vitaliteit zich, onbehouwen bijna, en zonder pourparlers, probeert uit te spreken. De gespannen contouren van dit „primitieve" stadium verhullen de latere compleetheid nog in moeizame onvoldragenheid van het begin, maar beloven hun vervulling van gave en weelderige vormen."

Indien wij, nochtans zonder ons torenhoog op het ros der kritiek te verheffen, bezwaren tegen dit boek willen uiten dan zijn het deze, dat de schrijver zijn weelderige stijl soms ontsiert door een teveel aan vreemde woorden, waardoor het boek voor de minder-geschoolden aan leesbaarheid verliest, en dat — zooals in alle A.P.-uitgaven — de verfoeilijke nieuwe spelling is gebruikt.

Overigens hebben wij veel lof voor dit goed uitgevoerde boek, dat door enkele aardige teekeningen en een 60-tal schitterende heel-pagina foto's nog belangrijk aan waarde heeft gewonnen.

Wij zouden het in handen van iederen volksgenoot willen zien.

„ERFENIS VAN EEUWEN" door Cruys Voorbergh is verschenen in de A.R.B.O.-serie bij de N.V. Arbeiderspers te Amsterdam. Met teekeningen van Mies Blomsma en 60 foto-illustraties. Prijs, gebonden *f* 4.—.

Bij de foto's:
Links boven:
Boer uit Zuid-Beveland

Rechts onder:
Vrouw met de „knipmuts" van Rijssen.

(Foto's Arbeiderspers).



(vervolg DE STEM VAN DEN ARBEID).

schap bewijzen..."

Voor het eerst klinkt het woord van het socialisme **in** de fabriek: **in** de werkplaats! Nu zijn aller oogen gericht, aller ooren gespannen... op de gelaten der mannen heeft de trek van minachting van dat nieuwe-dat-toch-niks-is, plaats gemaakt voor één van interesse, van nieuwsgierigheid, van je-bent-toch-anders-dan-ik-wel-gedacht-had. Met zijn kalme stem spreekt de commissaris van het N.V.V. verder, wetend nù het spel in handen te hebben: af en toe sober gebarend waar het woord dit eischt...

„Om tot een behoorlijke sociale positie te komen moeten jullie een sterke eenheidsorganisatie hebben: die is er thans: een organisatie waarin iedere werker en iedere arbeider zijn belangen behartigd weet: het N.V.V. Jùllie N.V.V.!"

De doelstellingen van het N.V.V., de groote socialistische vereeniging aller werkers, de groote strijdorganisatie voor de verwerkelijking van het socialisme, worden uiteengezet. De waarheid van dat alles wordt begrepen, wordt gevoeld, dan gaat de spreker verder: in eenvoudige woorden de heele strijd van het socialisme ontledend, verduidelijkend, openbarend aan wie het nog niet hoorden:

„Bij alle volken van Europa groeien de nieuwe ideeën. Ondanks alle moeilijkheden van nu moet er hard gewerkt worden om Nederland in de toekomst een waardige plaats te geven in de Europeesche levensruimte. Wij moeten zooveel arbeidsvermogen ontwikkelen dat wij een gelijkberechtigde plaats onder de volken van Europa kunnen innemen. De strijd der arbeiders gaat dus niet alleen om hun persoonlijk geluk en welzijn, maar ook om Nederlands plaats in Europa...

Een krachtig applaus weerklinkt: de woorden hebben hun doel niet gemist: Dan: een kort dankwoord van den Directeur: een opwekking om lid te worden, om zich aan te sluiten bij die honderdduizenden die hun plaats reeds achter de vanen van het N.V.V. hebben ingenomen; het pianospel herklinkt, met frissche stemmen worden weer liedjes gezongen, totdat een forsche stem allen weer ter arbeid roept...

Het bedrijfsappèl behoort tot het verleden. Het eerste in Nederland... Wat niet tot het verleden behoort: de roep van het socialisme, die nàklinkt, die nagalmt, heden, morgen... overmorgen in de ooren van die allen die dit meemaakten... die dit in de komende dagen zùllen meemaken, want het ligt in de bedoeling van het N.V.V. in den loop der weken overal in den lande overeenkomstige vergaderingen IN de bedrijven met de werkers te houden.

En zoo breekt de nieuwe tijd zich baan, over de geheele horizon.... op alle fronten!

(vervolg HET JOODSCHE VRAAGSTUK).

de boeren, de Joden en de reactionairen, kortom van alle lagen der bevolking gekenmerkt was.

Na nog eenige mislukte pogingen om den burgervrede te herstellen gelukte het eindelijk den tot minister-president benoemden Graaf Witte den Tsaar tot het uitvaardigen van een soort „grondwet" te bewegen, waarbij een volksvertegenwoordiging werd ingesteld, die uit een Rijksdoema en een Rijksraad zou bestaan en waarvan de leden althans voor de helft door het volk verkozen zouden worden; de van deelname aan de verkiezingen uitgesloten klassen — de arbeiders en een deel der ambtenaren — werden echter wel verkiesbaar voor de Doema verklaard; ook werd persvrijheid ingevoerd. Het gevolg was, dat vele reactionaire ambtenaren en de gehate Procurator der Synode hun ontslag namen.

Hoewel hierdoor nog geenszins de rust in het Rijk wederkeerde — in Odessa, Moskou, Kiew en andere steden kwam het nog steeds tot ernstige gevechten en gruweldaden, en het aantal werkstakingen vermeerderde eveneens onrustbarend — verscheen eindelijk een oekase, Maart 1906, waarbij verkiezingen voor de Doema werden uitgeschreven, volgens een nadere, vrij ingewikkelde regeling van het indirecte kiesrecht. Het duurde dan ook twee maanden voor de Tsaar de nieuwgekozen Doema plechtig kon openen, waarin de partij der „Kadetten" (constitutioneele demokraten, de burgerlijke oppositiepartij) de meerderheid had. Met een sterke agitatie van het Jodendom waren de verkiezingen gepaard gegaan en 12 Joden maakten deel uit van de eerste Doema.

Reeds onmiddellijk kwam het pogrom tegen de Joden te Bialystok (14 Juni 1906) in de vergadering aan de orde, hetgeen tot heftige kritiek op de regeering en tot ernstige meeningsverschillen onder de leden aanleiding gaf, zoozeer, dat de Doema reeds 21 Juni 1906 werd ontbonden, terwijl Witte's opvolger Goremykin (Witte had wegens gezondheidsredenen op 10 Mei ontslag genomen) reeds 21 Juni 1906 door Stolypin werd vervangen.

De tweede Doema, die 5 Maart 1907 voor het eerst bijeenkwam, was verkozen onder wezenlijk verschillende leuzen van die bij de eerste verkiezing. Vooral had zich daarbij het nationale „Verbond der echte Russen" geroerd, waarvan de actie sterk antisemitisch was gekleurd. Het gevolg was, dat het Joodsche lid der vorige Doema, Herrenstein, daarbij den dood vond, en dat in de tweede Doema slechts 4 Joden zitting kregen.

Weer kwam het bij de beraadslagingen — ditmaal over de gedwongen onteigeningen ten gunste van de boeren — tot heftige discussies, te ernstiger toen de Regeering de uitlevering vorderde van marxistische afgevaardigden, die deel genomen zouden hebben aan een samenzwering tegen den Tsaar en den troonopvolger, en daar de Doema niet snel genoeg toestemde, werd ook deze 16 Juni 1907 weer ontbonden.

De verkiezingen voor de derde Doema hadden volgens een sterk gewijzigde kieswet plaats, ten gunste van het groot-grondbezit en het groot-kapitaal, terwijl het kiesrecht van boeren, arbeiders en niet-Russen sterk beknot was. Weer hadden aanslagen op Joden plaats en slechts 2 Joodsche advocaten maakten deel uit van de derde Doema. De sterkste partijen waren de Kadetten en de Octobristen („Echte Russen"). De eerste zitting had 14 Nov. 1907 plaats en tengevolge van den door den Tsaar en Stolypin toegepaste staatsgreep was nu de samenwerking van Doema en Regeering voor langeren tijd mogelijk.

Echter de beknotting der volksrechten bood den revolutionairen groepen onder leiding der Joden gereede aanleiding om wraakplannen te koester[en] en inderdaad werd Stolypin in 1911 h[et] slachtoffer daarvan. In Kiew, alwaar h[ij] den Tsaar bij een bezoek begeleidd[e] werd hij in den schouwburg door ee[n] kogel uit een revolver van den Jood[-] schen revolutionair Bogrow doodelij[k] getroffen.

(Wordt vervolgd)

---

vervolg BIJBELMISBRUIK).

Toch is dit alles slechts kindersp[el] vergeleken bij hetgeen ons nog in d[e] Koopman's geschrift te wachten sta[at]. Hij beweert n.l., dat er in den bijb[el] twee begrippen van „volk" naast e[l-] kaar en meer dan eens vierkant tegen over elkaar, voorkomen. Er is, volgens hem, een **heidensch volksbewustzijn** product van den torenbouw te Babel en neergeslagen in het hebreeuwsche woord „gojim", waarnaast leeft „het volk van God", gedragen door de rechte gehoorzaamheid aan Gods wil. Dit laatste begrip „volk", dat niets meer gemeen heeft met hetgeen wij gemeenlijk „volk" noemen, zet zijn geschiedenis met Abraham in. Het buitengewone aan dezen man zou hierin hebben gelegen, dat hij geroepen werd, om „uit zijn maagschap te gaan". „In een tijd", zegt de schrijver, „waarin het woord volksgemeenschap zulk een zwaar accent krijgt, mogen wij als christenen niet vergeten, dat aan het begin van de kerkgeschiedenis de vader der geloovigen geroepen is uit zijn volk. Van de gegeven binding aan bloed, ras en volk heeft God Abram losgemaakt, opdat hij vrij zou zijn tot de gehoorzaamheid aan God". Daargelaten, dat Abram het begin is van de geschiedenis der joden en niet van de christelijke kerk, brandmerken wij deze geheele vrome tirade als een schaamtelooze leugen. Abram ging verhuizen, dat is waar. Maar werd hij losgemaakt van „de gegeven binding aan bloed, ras en volk"? Toen hij voor zijn zoon Isäac een vrouw zocht, stuurde hij zijn oudsten knecht, naar zijn „maagschap" in Mesopotamië om er dáár eene voor hem te zoeken! Later huwt zijn kleinzoon, de sluweling Jacob, zelfs met twee nichtjes tegelijk! Als er iemand prijs stelde op zijn bloed en de ongeschreven wet van het ras erkende, was het deze Abram, die ons n.b. als prijzenswaardige verloochenaar der volksgemeenschap wordt afgeschilderd. Als hem beloofd wordt, de stamvader van een volk te zullen zijn, is dat niet het volk van God — waartoe door ontworteling dr. Koopmans ons allen zou willen laten behooren — maar het volk van Jahweh, het joodsche volk, dat zich de eeuwen door heeft gehandhaafd juist door aan de „volksgemeenschap" een bijzonder zwaar accent te geven.

Het „geestelijke" Israël, waar den laatsten tijd zoo dierbaar over geschreven wordt, is een fictie en niet eens een schoone fictie. Wie langs dezen weg den jood beschermen wil en ten behoeve daarvan het Nederlandsche volk als een bloedgebonden gemeenschap over boord werpt, is voor ons, al haalt hij zooals dr. Koopmans de geheele Bijbel er bij, volksvijand no. 1!

DE STEM DER PERS!

Onder het opschrift „Wij rijden naar het Oosten — Wat hebben de Nederlanders in Rusland te doen?" schrijft Denis Hatenboer in „De RIJKSWACHT", strijdblad voor het nationaal-socialistische Rijk aller Germanen:

„De heerscharen des Führers scheppen voor het nieuwe Germaansche Rijk een enorme levensruimte ten Oosten der Rijksgrenzen. Het gaat hier om gebieden, die uiterst vruchtbaar zijn, en die groot gemaakt moeten worden. Het Russische Volk is in 1918 ten onder gegaan, en heeft zichzelf dus als moeilijkheid uitgeschakeld. **Zeer binnenkort zal een reeks van Oostmarken tusschen de Witte en de Zwarte Zee onze Rijksgrenzen omzoomen. In deze gebieden zullen pioniers hun levensideaal verwezenlijkt zien. En juist op dezen bodem, op deze onmetelijke vlakten, zal het Germaansche Noordras Uebermenschen voortbrengen. Op zulken bodem rijpen genieën! Elke Germaansche stam zal zijn deeltje moeten bijdragen aan de bevolking van deze Oostmarken.** Slechts raszuivere, kloeke en werkzame volksgenooten zullen hier een nieuw bestaan vinden als heerschers over het hun toegewezen grondgebied. Weelde en luxe zullen er in de eerste tientallen jaren wel ontbreken; goed maar, dat zal slappelingen weerhouden, naar het Oosten te trekken. Daarginds kan men slechts harde kerels en vastberaden vrouwen gebruiken, anderen zouden maar in den weg loopen. Wat de Führer daar zal gaan volbrengen, zal grooter zijn, dan eenige schepping op aarde. Onze hitsende tegenstanders krijgen nog gelijk met hun schimpscheuten, dat wij het rad der geschiedenis terugdraaien, want wij vatten opnieuw de taak op, die duizend en meer jaren door andere Germaansche stammen werd opgenomen. Kiev en Nowgorod waren hun hoofdsteden, aan hun stamnaam Rhos ontleenen de Russen hun naam. Zij schiepen het wereldrijk Rusland, zooals alle rasbewuste Germanen een wereldrijk stichten. Maar zij bereikten hun doel niet, daar zij in den poel der rasvermenging ten onder gingen.

Maar wij kunnen de rassenwetten wetenschappelijk bewijzen en hun eerbiediging met geweld afdwingen. En wij zullen dit doen ook, tot heil aller Germanen. Ditmaal zullen wij niet vergeefs naar het Oosten trekken. **Het is in dit stadium van den oorlog nog niet mogelijk, nadere beschrijvingen van de plannen ter kolonisatie van het Oosten te geven. Maar men zal er rekening mede moeten houden, dat twee millioen Nederlanders zullen moeten deelnemen aan deze grootsche taak, door zich blijvend in het Oosten te vestigen. Nederlanders, Gij hebt Heerschersbloed, Uw Germaansche bloed is Godenbloed!** Voor de vervulling van onze geweldige taak in het Oosten worden typische Noordraskarakters geëischt, soldatische Führernaturen, die weten te heerschen en te leiden op eenzame posten. **Wij verkondigen onze rassenwetten juist daarom zoo sterk, omdat wij tot dit doel zuivere Noordrasmenschen noodig hebben.** Dit belang is zelfs nog zwaarwegender dan de intellectsvraag in engeren zin. Voorzoover het gering overwicht in knapheid, dat de Noordrasmenschen boven de andere blanke volkeren hebben, een voldoende grond voor de scherpe rassenwetgeving mocht zijn, zoo hebben wij hier een doorslaande reden.

Dus nogmaals: **Nederlanders, wordt U bewust van Uw bloed, bedenkt, dat Gij een heerschersvolk zijt, en bereidt U voor op de vervulling van Uw taak op aarde. Waakt over de belangen des Rijks, die Uw hoogste goed zijn."**

„Volksche Aanval", Brussel, schrijft:

In zijn door realisme boeiend en tevens ontstellend boek „Wij Verdachten", Uitgeverij Steenlandt, Brussel, vertelt René Lagrou, die mede tot de in Mei 1940 weggesleepte slachtoffers behoorde, hoe twee mede in den spoorwegwagen aanwezige joden een der van ellende gestorven slachtoffers .... bestelen.

Ziehier de naakte werkelijkheid, zooals Lagrou ze ons schildert:

„In een wagen was een man gestorven, de Rijksduitscher W. M. De doodsstrijd was zeer behoorlijk geweest. Zonder misbaar, zooals een doodgaan midden stervenden past. Men had amper een rochel gehoord. Maar die hadden twee Joden dan toch waargenomen. Zij hadden elkaar even aangestooten en hadden onmiddellijk begrepen.

't Was nacht en de anderen bekommerden zich alleen om zichzelf. Zij zouden zich om den doode bekommeren. Ze haalden hem naar hen toe en plaatsten hem mild tusschen hen. Zijn hoofd viel slap op den schouder van den eenen Jood.

Dan werd even diep ademgehaald. Er moest eens één uit dien hoop het stuk naoogen. Er roert niets ongewoons, en dus kan het ongewone worden volvoerd.

Gewarig wordt de doode van weerszijden afgetast. Eerst de klassieke plaatsen waar wat geborgen wordt, en dan zelfs de verdoken oorden waar vluchtende joden hun bezit bergen. De doode wordt geplunderd: één ring had men van een vinger niet kunnen losvijzen. En naderhand verheugden zij zich in die dievendiplomatie.

's Ochtends werd de dood door de anderen vastgesteld. De twee waren schijnbaar in diepen slaap verzonken. Doch toen de enkelen de bezittingen van den ongelukkige wilden inventariseeren ontdekten zij de onaanvaardbare ontstentenis. Slechts ten koste van harde inspanning konden de twee joden er toe... bewogen worden om terug te geven wat zij door die zware karwei verdiend hadden."

De jood, die in zijn hebzucht voor niets terugschrikt; de jood, zóó als hij is."

W. Wichers schrijft in een politiek overzicht „Nederland en de overwinning in het Oosten" in de „Hollandsche Post".:

De oorlog is naar de peripherie verplaatst en kan dezen wederopbouw niet meer principiëel remmen of zelfs maar raken. Nederland zou er goed aan doen, hieruit tijdig de consequenties te trekken.

Deze consequenties zijn echter: binnenlandsche opbouw uit den geest van het werkelijke Nationaalsocialisme, en bewuste en positieve inschakeling in den totalen Europeeschen opbouw.

De binnenlandsche opbouw heeft als voorwaarde de vorming van een volksgemeenschap, die op 't oogenblik niet aanwezig is. Het verwijderen van den klassegeest, de overwinning van het materialisme, het zich positief en offervaardig inzetten van het individu voor de gemeenschappelijke zaak, dit alles ontbreekt immers nog in groote mate. En het bereiken van dit doel is slechts mogelijk door het energieke breken met de tradities, die een uitgesproken egoïstische bourgeoisie het geheele land heeft opgedrongen.

Dit zelfde geldt voor de deelname aan den Europeeschen wederopbouw: die kan niet plaats hebben op den weg van geven en nemen, d.w.z. uit de gesteldheid van den handelaar, die slechts uitgaat van de gedachte, zooveel mogelijk daaruit profijt te trekken voor zich zelf. Integendeel, Nederland moet er zich eindelijk van bewust worden, dat het voordeel van het geheel, dus in dit geval van Europa, ook zijn eigen voordeel is, doch dat het uitbuiten van het Continent uit zuiver egoïstische motieven met nadeelen voor het geheel en tenslotte met den eigen ondergang moet eindigen. De bekrompen staatkundig-nationale ideeënwereld der bourgeoisie begrijpt dit niet. Het zal daarom noodig zijn, het zwaartepunt der vernieuwing van haar te verleggen naar de werkelijk opbouwende lagen van het volk en aan de van volksch standpunt uit onbruikbare groote steden hun dictatoriale positie te ontnemen.

Slechts over dezen weg zal Nederland zijn plaats in het verband van het nieuwe Europa kunnen bereiken en kunnen handhaven. Deze plaats zal dan echter ook een zeer goede zijn, omdat de grond van het karakter en de aanleg der bevolking van dit land haar in staat stellen een belangrijke rol onder de volken van Europa te vervullen. De ontwikkeling van de door de Angelsaksen en Sovjets kunstmatig onderdrukte Europeesche ruimte zal ontzaglijke mogelijkheden bieden, economisch zoowel als kultureel. De kleine volken, die in toenemende mate uitgesloten werden van de ontwikkeling der groote wereld, zullen daardoor voor de eerste maal weer in de gelegenheid komen, in groot verband aan een werk mee te werken, dat niet in de laatste plaats henzelf ten goede moet komen.

Het loont werkelijk de moeite, hierover eens na te denken.

De „Deutsche Zeitung in den Niederlanden" behandelt in een beschouwing „Ein Bund der Freien" het probleem van de binding van het Nederlandsche volk in de groote Germaansche gemeenschap. Wij citeeren:

Al is het oogenblik nog niet gekomen om de kwestie betreffende de staatsrechtelijke constellatie in de Germaansche landen met elkaar op te lossen, toch is het reeds volkomen duidelijk, dat Duitschland zijn machtspositie nooit zal misbruiken om andere Europeesche volkeren, politiek, maatschappelijk en cultureel te onderdrukken, zooals de overwinnende staten van Versailles dat deden.

Het rijk, dat zich richt naar de natuurlijke levenswetten en Europeesche ruimte, kan volgens de woorden van den Rijkscommissaris immers nooit uit volkeren met een slavennatuur bestaan, maar moet eerder gedragen worden door den wil van allen, die tot dit rijk behooren. Wij hebben niet de eerzucht om de geweldige opgave, die den wederopbouw van Europa stelt, alleen op onze schouders te nemen, en daardoor de andere landen van hun verantwoording te ontslaan. Eerder wordt ieder die zijn krachten in dienst van dit werk wil steken, welkom geheeten. Hij zal niet als knecht maar als vrijen medearbeider aan het lot van zijn land werken.

Nu de Duitsch-Nederlandsche lotsgemeenschap werkelijkheid is geworden, gelden de wetten volgens welke Duitschland's toekomst zich voltrekt, ook voor Nederland. Dat beteekent, dat het welbegrepen belang van de Nederlandsche bevolking eischt, dat het zijn krachten in die politieke en maatschappelijke richting inzet, welke ook voor Duitschland geldt en door 100 millioen Duitschers wordt nagevolgd.

Het is niet zoo als het door vele kwaadwillige elementen wordt voorgesteld, alsof Duitschland de zelfopoffering van die volkeren zou verlangen, die in de Germaansche ruimte zijn vereenigd. Ook Duitschland zet zijn eigen volksche waarde in, opdat de bloeds- en lotsgemeenschap der Germaansche volkeren, welke voor ons de hoogste waarde en het uiteindelijke doel is, gevonden wordt. Binnen deze gemeenschap is ruimte genoeg voor elk volk om zijn volksaard te ontvouwen, want pas door de nieuwe Germaansche volkeren zal het Germaansche wezen ontstaan waarvoor het woord vrijheid niet een holle phrase, maar zedelijke verplichtingen inhoudt.

De waarden volgens welke zich het samenwerken der Germaansche volkeren in den Bond van Vrijen voltrekt, zijn slechts af te leiden uit de nat.-soc. wereldbeschouwing, die van de leidende macht in het hart van Europa. Deze waarden zullen, daaraan liet de Rijkscommissaris in zijn jongste verklaring geen twijfel over, ook den Nederlandschen wederopbouw in politiek, maatschappelijk en cultureel gebied, in het kort gezegd, alle levensuitingen van de Nederlandsche gemeenschap bepalen. Zoo is dan ook, om met de woorden van den Rijkscommissaris te spreken, het Duitsche nat.-soc. hetzelfde als het Nederlandsche, want beiden zijn geworteld in het zelfde Germaansche bloed. Uit de waarden van de eer van het bloed en den arbeid, die aan de spits der nat.-soc. waarden staan, wordt de basis gebouwd, waarop het leven der Germaansche naties moet worden gevormd.

Hiermede is de lijn duidelijk die het Nederlandsche volk heeft te volgen wanneer het in den Bond der Germaansche volkeren de hem toekomende plaats zal innemen. Zij aan zij met de mannen die al sedert jaren in dit land het nat.-soc. niet slechts met woorden maar ook met daden bewezen hebben, zal het Nederlandsche volk den weg in de vrije toekomst begaan.

HITLER VECHT VOOR DE ARBEIDERS.

AMSTERDAM

Er is maar één



W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN,
BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Besteit uw
RADIO
bij een geestverwant
Brieven Bureau „De Misthoorn"

Wat Gorrée niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrée
GERARD DOUSTRAAT 3-5 TEL. 20787

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor ieder en motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

Haarden, Haardkachels, Salamanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
groote voorraad in Gasfornuizen en comforen, Electr. Kachels en kookplaten
TH. v. d. PARRE
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

PIERRE SAAF
Kunstfotograaf
voor het maken van:
LEGITIMATIE
en PASFOTO's
Honthorststraat 8 — Telefoon 90842

ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Steunt ons Blad!

MEUBELEN COMPLETE WONINGINRICHTINGEN GROOTE VOORRADEN LAGE PRIJZEN
huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

GARAGE „VITESSE"
Reparatie en Stalling
Rijwielstalling 2½ ct.
G. DIEDERICH
VELPERPLEIN 6 — ARNHEM

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
NEDERLANDSCH OCTROOI No. 46996

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
MERK **MB** Aardappelen-, Groenten- en Fruit-Export naar Duitschland
RIJSWIJK Z.-H. — Geestbrugweg 22
Tel. Haag 118648—779130
en Delft 1253
Telegr.-adres: Mercurius - Rijswijk Z.-H.

---

eet meer visch
KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 — DEN HAAG
Telef. 332645—338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

Zum Klausner
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
DEN HAAG - Heerengracht 18
Tel. 11.46.93 Inh. G. W. Scherer

Stoomwasscherij „De Nijverheid"
Ahornstraat 16—18 — Telefoon 335309
DEN HAAG
SPECIAAL VOOR FIJN GOED

B. F. RUTS
Glashandel en Atelier voor glas in lood
van Arembergelaan 91, Telefoon 773929
VOORBURG

NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 28069 NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie - Billijke prijzen
Korenmarkt 1 - NIJMEGEN
Man spricht Deutsch. J. A. Gerritsma

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941,
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

ROTTERDAM

N.V. HANDEL MIJ. IN SLACHTHUISPRODUCTEN
Vertegenwoordiging:
ARMOUR & COMPANY
MATHENESSERWEG 188 b
ROTTERDAM

J. FRANKE
Dames- en Heerenkleermak
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBE
Coupeursbezoek door het geheele land

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid.
P. D. DOODEWAARD Kzn.,
Noordmolenstraat 26 — Tel. 4
Rochussenstraat 52, in aanb
(DIJKZIGT) - Rotterdam.

A. HAACKE & Co. - Rotterdam
Hudsonstraat 155b — Telefoon 37
Celle - Berlijn - Dusseldorf
Halle - Hamburg
Uitvoering van Isolatiewerken tegen warmte- en koudeverlies
Asbest, Kieselguhr, Kurk, Magnesia

VOOR BETER BROOD EN BAN
H. C. PELETIER — ROTTERDA
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41

L. M. TIEMA
voorheen T. H. TIEMA
ROTTERDAM
Rodenrijschestraat
Telefoon 41923
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- en STOFFEERDERSBED

UTRECHT

SCALA-THEATER — UTRECH
Potterstraat — Telefoon 12461
Van Vrijdag 10 October af:
HEINZ RÜHMANN
ANNY ONDRA
in
DE GASMAN
Een Ufa-film vol gekke situaties en zonderlinge avonturen
Vooraf: Tobis Holl.- en Ufa-wereldnie
Toegang 18 jaar

Voor alle soorten brandstoff
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan
UTRECHT — Telefoon 150

Kent U het nieuwste boek v
HANS SCHADEWALDT al?
Zoo niet, bestel dan nog heden
Was will Roosevelt?
4 kaarten en talrijke interessante foto's.
PRIJS (geb.) slechts f 2.
Verkrijgbaar in den MISTHOORN-BOEKHANDEL, Leidschestraat 8, AMSTERDAM of na storting van het verschuldigde bedrag op gironummer 322600 ten name van STICHTING „DE MISTHOORN", AMSTERDAM

K 199